موتي مانسرووَر جا

هوتو ’سندوُ‘ پياسِي

موتي مانسروور جا

غزل

١٩٩٨

ٻه اَکر .....

پريه سِنڌو پياسي، تو لِکيو آهي ته 'ٻه اکر' تنهنجي نئين ڪتاب ''موتي مان سرووَر جا'' لاءِ لِکي موڪلِيان. مون تنهنجو ڪتاب 'تيزاب اَکرن جو' پڙهي پورو ڪيو آهي. مان توکي اِهو تفصيل سان ته ڪونه ٿو لِکان، پر ٿوري ۾ تنهنجي شاعريءَ جو اَثر ڪهڙو آهي، اِهو لِکي ٿو موڪليانءِ.

تنهنجي لِکڻيءَ جي ٻولي بلڪل سَرَل ۽ سڀاجهي آهي. تنهنجي غزلن ۾ هِڪُ هِڪُ خيال سِڌو دل ۽ دماغ ۾ ويهي ٿو وڃي. تون صحيح معنيٰ ۾ عوام جو شاعر آهين. عوام جي روز مره جي ڀاشا ۾ شاعري ڪرين ٿو. پوري اِنسان جات جا جذبا تنهنجي شاعريءَ ۾ نمايا آهن. تون اِنقلابي شاعر آهين. هر ظُلم جي خلاف بغاوتَ جو اعلان ٿو ڪرين، پوءِ اِها جنگ هجي ڌرم- مذهب جي، غلاظت هجي دهشت اَنگيزن جي، چور راڄنيتڪن جون چالاڪيون هجن، ڀرشٽاچار، لال-فيتاشاهي هجي، صديُن جي افلاس کان پيڙيل جنَتا جي بکن کان پاهه ٿيندڙ ٻالهه هجي، سامراجي ذهنيَت جي اَئٽمي بم، راڪيٽ يا اَهڙو ئي ڪهڙو وشيه هجي. سِنڌ ۽ سِنڌين جي سورن تي تو نهايت ئي جذباتي شاعري ڪئي آهي. تو سڀي وشوَ کي پنهنجي قلم جي دائري ۾ سَموئِي، ان کي نهايت جذباتي نوءَ ۾ پيش ٿو ڪرين. سِنڌي اَدبَ ۾ اهي شاعر جِن جي شعرن جي ٻولي عوام جي ٻوليءَ ۾ نه آهي، اُهي ايئن سمجهندا آهن ته هو وڏا شاعر آهن، جن جا غزل عام ماڻهن کي سمجهه ۾ نه اچن، اُهي غزلگو شاعر چوائين ٿا. پنهنجي وطن سِنڌ سان ڪيترو نه وفادار آهين! مان تنهنجا غزل پڙهندو آهيان ته هيانءُ ڀرجي ايندو آهي. ڇا ته حُبَ آهي تنهنجي اَندر ۾ پنهنجي وطن لئه! تنهنجو اهو ڪتابُ جنهن به پڙهيو هوندو اُهو خوب ساڪون ڀريندو. تون هلندو رهه لکندو رهه پرواهه ناهي تنهنجو قدر سنڌي قوم نه ڪيو. ائين به ڪنهن کي حق ڏيندي آهي؟ هيءَ سماج سڀ ڏي وٺ جي ڀاڄيءَ واري ٻالهه آهي، تون پنهنجي ضمير سان ڌوهه ڪري ڪيس موت جي گهاٽ اُتارين ته پوءِ تون به انعامن جي لائق ٿي سگهين ٿو. پر مونکي خبر آهي ته تو جهڙو خدار شاعر سِر وڍائي ته سگهي ٿو پر جهڪائي نه ٿو سگهي.

گوبند پنجابي

٢/٩، وئڪُنٺ بلڊنگ، مائونٽ ميري روڊ، باندرا، ممبئي - ٤٠٠٠٥٠

MOTI MANSAROVAR JA

By
© Hotu "Sindhu Pyasi"

Year of Publication : July 1998.

Price : Rs. 50/-

Publishers :
SHYAM SUNDER SHAD PUBLICATIONS
A-303, Shankar Nagar, Kagziwada,
Jaipur - 302 002

DTP :
Suresh Saraswat,
C-1, Dayanand Colony, Lajpatnagar,
New Delhi - 110 024 (Ph : 6475398)

Printed by :
Mahesh Printers & Publishers
231, Dadu Marg, Barkat Nagar,
Tonk Phatak, Jaipur - 302 015 (Raj.)
Phone : 591326

Cover Design :
Vasudev "Sindhu Bharati"

Published with the financial assistance of
Rajasthan Sindhi Akademi, Jaipur

بنا مقصد غزل سو ڪين، جنهن ۾ ولولو ناهي،
اهو پاڻيءَ سطح تي جڻ تہ، ڪوئي ٻلبُو آهي.

نہ جذبن ۾ هجي گرمي، نہ سوچڻ ۾ بغاوت ڪا،
اهو لفظن جو پڻ خالي، سمورو غلغلو آهي.

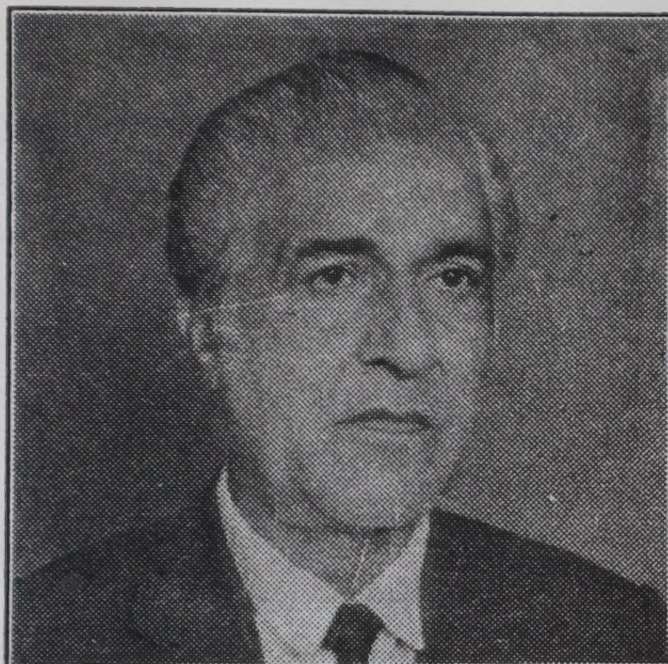
امن جو پڻ هجي پئغام، پوري ذات آدم لئہ،
اهوئي پيار جو شهڻو، اَمر هڪ فلسفو آهي.

هجي هندو مُسلمان ڪو، يهوُدي سِک عيسائي،
ملن سينا بہ سينن سان، سو بهتر حوصلو آهي.

مرڻ ڪانپوءِ ماڻهوءَ کي، سرڳہ يا نرڳ ڪجهہ ناهي،
اَمر هڪ ايشور هرهنڌ، ٻيو سڀ معملو آهيّ.

رکو سانڍي سدا دل ۾، وطن جي پاڪ اُلفت کي،
ڪريو قربان سڀ اُن تان، جنم اهڙو يلو آهي.

سنڌوءَ جي سار کي ”پياسي“ رکون اوچو تا جذبن ۾،
وڇوڙي کان ٿمن اڳيون، مزہ سو دادلو آهي.

هوتو ”سنڌو پياسيءَ“ جو شاعراڻو سفر

PYAASA - GEET	1968	”پياسا گيت“
NASHILI - SURHAAN	1969	”نشيلي سُرهاڻ“
MAHIK MITTIA JEE	1983	”مهڪ مٽيءَ جي“
JARKE VAAI VATAN JEE	1984	”جرڪي وائي وطن جي“
MAN JO KHANDHAR	1986	”من جو کنڊهر“
RAT BHINYOON RAAHOON	1990	”رت ڀنيون راهون“
PAR KATIAL PAKHI	1994	”پَر ڪٽيل پکي“
TEZAAB AKHARAN JO	1997	”تيزاب اکرن جو“
MOTI MANSAROVAR JA	1998	موتي مانسروور جا

Hotu "Sindhu Pyasi"
A-303, Shanker Nagar, Kagzi Wada
JAIPUR - 302002

آدم کي ڪري پيدا، خدا خود ئي ڀڄي ويو،
لِڪندو رهيو ڀڄندو، خلا ۾ آ لِڪي ويو،
ڪيڏو نه ڀريل زهر آ، اِنساني سمجهه ۾،
سوچيندي ساهه هيٺ مٿي، ڄڻ آ رُڪي ويو،
ڪيڏو ٿو وهي خون، اَمن جي ئي آڙ ۾،
ڏسندي اعمال تِن جا، اَمن جنگ ۾ ڇپي ويو،
ڪنهن نانگ جي نظر وڃي، ماڻهوءَ ۾ هئي ٽڪي،
چڪندي زهر اُنهيءَ جو، ٻرن ۾ آ لِڪي ويو،
هــر ظلم جي اِنتها ۾ رهي، خوب مزي ۾،
ڄڻ شيهن کو وحشي آهي، ماڻهوءَ ۾ اچي ويو،
ڪيڏو نه حسين روپ جو، ٻه پيرو جانور،
رتُ پيئندو جنگيون خوب ڪري، اِن ۾ رسي ويو،
پاکنڊ به ڪري. خوب ٿو، ڄاڻي هي پاکنڊي،
مندر ۽ مسيتن جي گنبذ ۾ آ گهسي ويو،
هڪ نانءُ خدا جي تي ڪندو قتل ۽ غارت،
مذهب ۽ ڌرم جي ئي، عذابن ۾ پِسي ويو،
ڪُسندا ٿا رهن ڪيئي، جَناور جيان ماڻهو،
ڪاسائي بڻي ڪاتي هٿي، سِر ئي لٿي ويو،
دولت جي چڪر ۾ به ڪٽيندو گلا ڪيئي،
غربت جو مرض ڏيئي، سندن سر تي چڙهي ويو،
پــيار ۾ ناجائز ۽ جائز بـه ڪندو خوب،
بس جِسم جي آتش ڪان شاعـر آ بڻي ويو،
ڪيڏيون نه ڪلائون ٿو ڪري، اَمر ٿيڻ لـئه.

هيءَ آهي وراثت سنڌيُن جي، سوُمان شرافت شان سدا،
اَسين مانوَتا جو خير گهرون، سو آهي مليو وردان سدا.
اَسين اِنسانيت جا رکوالا، بس پيار ونڊي ٿا چاهيون سڀ،
سنڌي پاڪ رکن سيني ۾ سڀ، اَسين ڪين ڇڏيون ايمان سدا.
اَسين محنت خوب ڪري ڄاڻون، اَسين محنت جا ڄڻ متوالا،
اَسين پربت ۾ ٿا شهر اَڏيون، ٿي جڳ ۾ رهون ڏنوان سدا.
اَسين سنڌوءَ جا سرويچ ٻچا، اِتهاس اَمر آ سنڌين جو،
اَسان پيدا جهولڻ لال ڪيو، اَسان جيتيا جنگي جوان سدا.
جنگ خوب ڪئيسين عربن سان، اسين دودا ڏاهر سڏجون ٿا،
اَسين جوڌا وير سپاهي سي، اسين وِيرن جي سنتان سدا.
اَسين جيون ڪي جر ڪاڻ لئه، اِسڪول ۽ ڪاليجون کوليون،
اَسين خوب شفا گهر جوڙي پڻ، ٿا جڳ کي ڏيون جڳدان سدا.
نفرت ٿا ڪريون جنگ خورن کي، جي مانوتا جو خون ٿا ڪن،
اَسين اَمن گهرون ساري جڳ لئه، ڏيون اَمن کي جيوندان سدا.
اَسين داني ياماشاه جيان، اسان نهروُ توريو سوني ۾،
اسين ديس ۾ دولت آڻيون ٿا، اسين واپارين جو مان سدا.
اَسين ليکڪ آهيون ويدن جا، اسين شاعر آهيون شاه جيان،
اَسين چترڪار ڪي ڪلاڪار، هر فن ۾ پڻ ودوان سدا.
اَسين ڇل ول ڪين ڪري ڄاڻو، اسين دل جا سُهڻا صاف سچا
هن ڪلجڳ ۾ اَوَتارُ وني، ڪوايندو سِنڌي ڀڳوان سدا.

ڪيڏي جيون ۾ پري، اَفسردگي لاچارگي،
ڪيترو دل کي مِلي ٿي، ڏک پريل آزارگي.

هر طرف ڪان زهر ۾ گهُلجي، هوا وهندي رهي،
ڇو پلا آ هم سفر ٿي، بيوَسيِ، بيهوُدگي؟

بيحيائيءَ جي اَچي، بدبوءِ هر اِنسان مان!
پياس پنهنجي ڪِٿِ ٻُجهايان، آ وڌي ويئي تشنگي.

ڪيئن جهُڪايون سِر وڃي، پٿر جي مورت اَڳيان،
رائگان ساري هلي ويندي اَسانجي بندگي.

پيار اُلفت پڻ وفائون، حسن ڪان ٿيون دور دور،
واعدا ڪوڙا، بيوفائن مان مِلي ٿي گندگي.

ڪيترو ڪنهنجي ڪريون، پيا عيب-جوئيءَ جو ذڪر،
بي-شرمَ کي ڇا ڪڏهين، ٿيندي ڀ ه آ شرمِندگيِ؟

ويا هليا دل مان اُٺي، جن سان دليون ملنديون هيون،
وجهه ڪوئي ڪجهه ڀ ه نه هو، پَرَ ٿا رکن ناراضگي.

ڪيڪڙن جو جُهنڊُ پارت تي ڪري اڄُ راڄ ٿو،
ڪيتري آ بدنصيبي، ديس لئه بيچارگي.

هونءُ ”سِنڌو پياسي“

هڪ روڳ ڀونءِ جو پتلو، ڀڳوان ٿي ويو،
قـدرت جو جـڏهن قـهـر آ نازل ٿيو ڪِٿي،
صدين جو ٺهيل محل سندن، ڪِن ۾ ڊهي ويو،
مالِڪ جي نانءُ جو ٻہ ڪري، خوب ٿيو واپار،
اِيشور، خدا ۽ گاڊ جي، لقڙن ۾ لُٽي ويو،
قـدرت جو ڏسي قهر، بيماريون ۽ زلزلا،
ماڻهوءَ جي من ۾ خوف جو آ وڻ ئي جمي ويو.

ماڻهوءَ جي جسم ۾ آ، پري زهر هري ويو،
سوچي اَعمال خود جا خدا، پاڻ مري ويو.

اِنسان جي فطرت تي ڏنم، غور ڪري پڻ،
افسوس اِتي منهنجو اچي، مغز ڪري ويو.

ڪيڏو وئي ڪيم بحث مون مدبر سان جهان تي
سو ڳڏهُ عقُل جو ئي، اَچي ڳاهه چري وِيو.

سمجهي تي جنهن کي يارُ، ڪيم روح رهاڻيون،
سو چهڪُ ڏئي جگر ۾، تيزابُ پري ويو.

هو خون جو رشتو به انهيءَ ساڻُ اسان جو،
سو ويڻ ڪڍي وات سان، گهايل آ ڪري ويو.

هيٺي کي جيئَڻ جي به سزا، وقت ڏئي ٿو،
ڪو ڏاڍ جي سوئيٽين سان سندس جسم پري ويو.

هو ڌرم سچو ڪين آ، هي مذهب سچو آ،
جاهل ڪا لکي پوٿي، سچو جڳ ئي ڌري ويو.

هٿ ڪوڙ جو منهن چمڪي ٿو، پالش لڳائي پڻ،
سچ لڪندو رهيو پڄندو رهيو، سمنڊ تري ويو.

اَڄُ خام خيالي بہ کي سپنا لهي ڏسون،
ڪاٽي ڪي ڪاٺو مُنهن تي سيئي چئي ڏسون،
سياست جي سوچ ڪيڏي نہ گندي غليض آ،
مدبر انهن جي مُنهن تي، دانگي ملي ڏسون.
مذهب جو زهَرُ ڪيڏو آ ڦهليو جهان ۾!
بيمار ڌرم دين کي، ڇيري ڇٽي ڏسون.
پانومتيءَ جو ڪُنبو هلائي ٿو راڄ کي،
ڇون ڇون جو مربو، پاڙ بہ ڪائي ڇٽي ڏسون.
ڀڳوان ناهي ڪنهن هنڌ، ڳوليون وڃي ڪٿي؟
ڪو پاڙ مان ڀڳوان بٽي، سو نهي ڏسون.
ڪيڏو نہ ڌرم دين جي نالي ۾ رتُ وهيو،
دنيا مان ڌرم دين کي، جڙ کان پٽي ڏسون.
اهڙو ڪو لکون ويد، وطن لئہ اَمر ٿئي،
پنهنجي ٻچن کي سنڌ جا، وارث لکي ڏسون.
هند ۾ رهي بہ هند جو، چاهي برو رهيا،
تن ڊونگي مليڇن جو، پاندو پٽي ڏسون.

ڪجهه خبر ناهي تہ ٿيندو، پيار جو ڪهڙو حشر،
موج ماڻيندو عشق يا، خون ٿي ويندو مگر،
پيار ڪجهه آ چيز اهڙي، جي ڪريون تہ بہ ٿا مرون،
جي نٿو ٿئي عشق ڪوئي، ڪين سو ڪٽبو سفر،
پيار جي برسات سائو، دل جو ٿو رڻ پٽ ڪري،
پيار بن هر آدميءَ جو، ڪين آ ٿيندو گذر،
گيت ڳائي دل عشق جا، ڪنهن مڌر آلاپ سان.
ان بدولت هي سمورو، موج ماڻي ٿو بشر،
چو اسين اوندهہ ۾، هلندا رهون ٿا بي وجا،
روشنيءَ سان پڻ اُجالو، عشق جي رهندو نظر،
وٽ وڏي آ پيار پر، ڪنهن جي نصيبن ۾ هجي،
اڄ جي هر محبوب مان، جي مليو ڪورو مڪر.
بن سهاري هيءَ حياتيِ، جيئڻ پڻ آهي سزا،
يار ٿا چاهيون مِلي ڪو، ٿِئي مزو دم سو گذر.
بس حياتيِ هار ڪائي، موُت ڏي سُرنديِ رهي،
مون تہ پنهنجي زندگيءَ لءِ، ڪين ناهيو ڪو سمر.
ڪاش ڪوئيِ درد دِل جو، پِڻ اَچيِ هلڪو ڪري،
ڪو تہ ايِندو روح پروَر، مان رهان ٿو منتظر.

مان غريبن بي-سهارن جو، هجان شاعر سدا،
جي بہ آهن تن جا هردم، پيو لکان خالص مدا.
کيترو بک کان جلن ٿيون، ڏيهيون هت مشڪين ٿي،
روح منهنجو آهي رُئندو، سوچي ڪجھ اَهڙو جُدا.
آڌ کان اِنصاف قدرت جو، اَنڌو ٻوڙو رهيو،
چور اُچڪا رِشوَتي سڀُ، موُج ڪن ٿا ڪارندا.
ڪيترو مالِڪَ جي نالي ۾ هلي ڪوڙو ڪفر،
ڌرم مذهب تن اَٻوجهن لئہ ڪَسِيا ڪيئي ڦندا.
زهر کان وڌ ڌرم سارا، خون پي نچندا رهن،
نانگ زهري ڏنگ هڻن جيئن، تيئن ڏنگين مذهب گندا.
خون انساني جسم جو، سڀ مذهب هر هنڌ پيئن،
جنس انسان جي هڪڙي، ڌرم کان سڏجن جُدا.
پل اَچي خوني غدر، ساري دُنيا ونجي وڃي،
گند سارو هن جهان جو، ڌوپجي سڀُ ٿئي صفا.
پل تہ هر هڪ ملڪ ۾ پڙ، خون جي هولي جلي،
آدمي شيطان هڪ ٻئي سان ملي ويا سڀ ٻندا.
جوهري ٻم هر ملڪ ۾، پل وسن قتلام ڪن،
باقي جي ٻچندا اُهيئي، نيڪ هوندا ناخدا.

او ربا تنهنجي خدائيءَ سان ڪريون ڪِيئن دوستيِ،
اَڄ جو ماڻهو نِت ڪري، ٻئي جيِ سدا بيحرمتي.
دوستيِءَ جو خوب چاڻن، ڍونگ سڀ دوست ڪري،
پيار جيِ ڪنهن هنڌ ٻُجهايون، دِل ۾ آ جا تشنگيِ.
ڪِيئَن وڃون مندر مڙهيءَ ۾، منُ وڃڻ چاهي نٿو،
مان اندر ۾ صرف تنهنجي، پيو ڪريان پڻ بندگي.
زندگي گذري وئي بس، صرف محنت ۾ سڄي،
ڪين ڪجھ حاصل ڪيوسين، او منا ! آسودگي.
ٻوھ ڇڻ خود سان لڳي ٿو، هي جيئڻ جو فلسفو،
ڪو ٻڌائي عقل مند پڻ، ڪٿ ڪريون حاصل خوشي.
صرف دولت جي ڪسوٽيءَ تي ٿو ڪسجي آدمي،
آدميءَ جو ماڻهپو، اڄ ڪلھ لڳي آهي ڀنگي.
ڇڏُ ڀلا ڪهڙي آ معنيِ، اڄ جي انسان جي رهي
سوچي سوچي سمجھ ۾، ڪيڏي اچي وئي بيوسي
شڪريہ تو موت جو ڪو ديو آ خلقي ڇڏيو،
نت جيئڻ لائق نہ جيون، سچ چوان ٿو مھ رشي.

آدميِ هر جانوَر کان، بدِ تو پڻ بدِتر لڳي،
راڪشش سمجهيِ بہ خود کي، ڪاتيو خود جا سِر پلي.
تا ڏِسون اِتهاس اِنسانن جو بيشرميءَ پريل،
هر مذهب کان حال تن جو، جڻ تہ تو ڪندِهر لڳي.
خون جا پياسا سندن جا، سڀ نهيل آهِن مذهب،
عقل تِن جو ڏينچون ڏينچون، تو ڳڏهہ جو ڦر لڳي.
اَلله جي نالي ڪيئيِ ! ڪوس تا هر هنڌ هلن،
هيءَ دنيا دوزخ سمورو، موٗت جو ئيِ گهر لڳي.
ظُلم جيِ هر هنڌ اِنتها، خون جا ريلا وَهن،
جڻ ڪاسائيِ خانو ڦهريِ، هر خطو بوچر لڳي.
دور کهِڙو آيو رهزن، پڻ جيئون تا خواه مخواه،
گِدڙ بگهڙ لوُمڙو، اِنسان تو ڪو شر لڳي.
جِن مذهب جيِ پيڙهہ دِلين جي اَندر پختيِ ڪئي،
عقل سان هرهِڪ ڏِسون تا، جڻ تہ ڪو شاتِر لڳي.
فلسفو ڪيڏو مذهب جو، آ اَنڌو تندو مندو،
هِڪ سچو صاحب اَسانجي، ايشوَر پوِتر لڳي.

ماڻهوءَ جي جسم ۾ آ ڀريل زهر جي ڀري،
ڪنهن نانگ هنئيس چڪ تہ اهو نانگ ويو مري.
اِنسان جي انسانيت، ڳولي ڪٿي لهون،
سوچي اسانجي سمجهہ لڳي، ٿي وئي چري.
ڪهڙي وفا جي آس رکون، ڪنهن حسينہ مان!
هر بيوَفا آ عورت، ڀل خود آ پوپري.
انسان ڪي ڀيٽي ٿا ڏيون، گار مِرونءَ ڪي،
هيءَ جنس، مونس مذڪر، بيحد آ ڪوچري.
پڻ خود جي وڏائيءَ جا ڏين، واڪ ٿا ڪيئي،
بدبوءَ سان ڀريل جڻ ٿي لڳي ڪا مڇي تري.
جائز ٿا ڪري پاپ جيئڻ ڪي مڃي هلن،
ڪيڏي نہ غلاظت سان ڀريل، آ سا ڪوپڙي.
من ڪي نہ رکن صاف، رکن تن ڪي ٿا اُجرو،
مندر ۾ مسيتن ۾ رڻن، رب ۾ ٻيو هري.
هي ويد هي قران، هي گيتا هي بائيبل،
اَنجيل لکي ڪيڏو ٿا ڪن، ڍونگ ڏاهري!
گندگيءَ سان ڀريل ڪيڏو آ، اِنسان جو وجود،
مون ڳالهہ ڪئي تن جي، صرف آهي هڪ ذري.
محبوب مڃي جنهن جي ڪريون بندگي پيا،
هڪ پاڪ چئي پوڄيون اُها ڏات شاعري.

ٿورو سچ جو سيڪ، ساري ڪوڙ کي ٻاري ڇڏي،
وقت پڻ ڪيڏو وڏو ويڪن، کي بہ تو ماري ڇڏي،
وقت جي پڻ وهڪ آ، راڪيٽ کان ٿي تيز تر،
وقت سان نهڪي هلڻ سان، وقت تو جياري ڇڏي.
سچ چوڻ لئہ گهٽن واتن، جي ضرورت ڪين آ،
هڪ هجي اِنسان اهڙو، جڳت کي تاري ڇڏي.
ڪوئي سلجهيل ٿيو صدين ۾، هڪ انوکو آدمي،
سو عقلمند مارڪس هو، ممڻ جو ٻاري ڇڏي.
وئي فلاسافي اڌوري، ڪين ٿي مڪمل اِها،
پر جيئڻ جي راهہ ڪائي، سڀ کي ڏيکاري ڇڏي.
اڄ جي يگ ۾ صرف اوندهہ، ڪجهہ تہ آ هي روشني،
جيئن چندرما هڪ ئي هوندي، جڳت سينگاري ڇڏي.
تپت پڻ جيڏي تکي هوندي سا آٿي ميگهہ کي،
ڪو جهڙلو واهُ مهڪيِ، جسم تو ناري ڇڏي.

دوريءَ اَسانجيءَ آهي دِليُنِ ۾ پئي پئي،
تڙقي اُتيءَ آ دِل ٻہ، سِتَمَ کي سهيءَ سهيءَ،
ڪيڏيءَ نہ دِل ۾ چاهہ، اَوهان لاءِ مون سنڀاليءَ،
تڪِجيءَ پيُسِ مان نياپا اَکيُن جا ڏئي ڏئي.
خاموش محبت جو ذِڪر ڪنهن سان ڪريان مان،
طاقت زبان کان آهہ، چَوَڻ جي وئي وئي.
سارِينديءَ توکي روز رُنو، عشقُ بار بار،
چانئين آ ڏونڊ جي ٻہ، اَکِيُن تي رَئي رَئي.
اِظهار پنهنجي پيار جو، هر روز ڪيو مون،
شايد خطا ڪا جبريءَ ڪيم، ڪُجھ چئي چئي.
جادوءُ آ نِگاهن جو اَگر، پَل کان تيءِ وِيو،
هئي ڪهڙي ٻهاني سان محبت نهيءَ نهيءَ!
تِينديءَ نہ پياس پوريءَ، اَڌوريءَ اِئين رهي،
تُربت اَسانجي پيار جيءَ، ويندي ڍهيءَ ڍهيءَ.
مڪمل نہ ٿيو عشقُ، ”پياسيءَ“ جو جهان ۾،
چاڪاڻ دِل جيءَ پياس آ، اَڌُوريءَ رهيءَ رهيءَ.

ماڻهوءَ جي جنس جو بہ ذڪر ڪهڙو ڪريان مان
سوچي اسان جو عقل بہ شايد، مري ويو.
لفظن سان لاڪ لاتي هئي سلمانَ مذهب جي،
ٻُڌندي دليل هُنَ جا، مغز منهنجو ڪري ويو!
پوٿيون تا پڙهون ڪُوڙ جون، جن ۾ آ خزانو،
اِتهاسُ سَچائيءَ جو، اَڪيُن ۾ آ تري ويو.
ڪنهن فيلسوف پڻ ڪا فِلاسافي هيئَن لکي،
سَچُ ڪُڏندو رهيو، ڪُوڙ اَڳيان سارو ڳري ويو.
جو ڪوئي چوي خود لئہ خدا جو مان خليفو،
سو گڏهُ اَچي عقل جو ئي گاهُ چري ويو.
آدم جي ذاتِ زهري، بلا ڪان بہ آ ٻُڇڙي،
ڪو ماڻهو وچي نانگہ ۾ پڻ زهر ڀري ويو.
چرچي ۾ ڪنهن ماڻهوءَ چيو، زهر جو ڏِنگہُ مان،
سو نانگہُ بہ ماڻهوءَ جي اَچي حامي ڀري ويو.
ڪنهن عقلمند وقت جي تشريح هنئين ڪئي،
هيءُ وقتُ حرامين سان حرامي ٿي ملي ويو.

تنهنجي يادُنِ جا فانوش ٻرن، منهنجي من جي رستن راهن ۾،
مونکي ياد اچن سي پل پيارا، مون توکي پريو هو ٻانهن ۾،
مون پلڪن جڻي پاڇولن ۾، پئي توسان روح رِهاڻ ڪئي،
مون رنگ پريو هو راتين ۾ سپني جي سهڻي چاهن ۾،
پل ڪين سَري تو يار سِواءِ، آ قَسم خدا جو مونکي پرين،
مان توکي سنياري سُڏڪان پيو، فرياد اچي ٻڌ دانهن ۾.
شِڪوا بہ ڪريان ڪنهن ساڻ پرين، هت پيار جا ويريِ ڪيئي ٿيا،
هي درد فراقن جو شڪر، ڏس ستم ڪري ٿو ڪاهن ۾،
جت پنهنجو پياسو پيار مليو، سرسبز هئي سا وستي ڪا،
هئا وَسندڙ سيئي ويِرانا، رُڃ هاڻِ چراهن گاهن ۾،
هو ناچُ نچيو ڪجھ وقت پرين، هي پيار اسانجو پوپٽ جيان،
جڻ ڪيل گلن هو پونٽري جو، تينئَن پيار ڪيوسين چاهن ۾.
هي پيار جي ڪومل روحن کي، ٿا چيري وجهن ڪي جڳ وارا،
پيو پيار اسانجو ٿڙڦي اڄ، جڻ ماتم ٿيو بيواهن ۾،
ڇا ذڪر ڪريان مان ”پياسي“ کو، اُلفت جو اثر مون کهڙو ڏنو
آ پيار اسان جو شاعر ٿيو، ويو ھل مچي آ ڏاهن ۾.

هِڪ تنهنجيِ رهيِ يار آ، دِل ۾ ڪميِ ڪمي،
ڏِس تنهنجي وِڇوڙي ڪان اَکيُنِ ۾ نميِ نمي.
مجبور ڪري دِل جو سدا دردُ اَسانکي،
دِل پنهنجيِ اَسان پنهنجي هٿنِ سان ٿميِ ٿمي.
جادوُ ڪيو آ تنهنجي محبت جي اَثر پِڻ،
هي پريتِ اَچيِ روح ۾ آهي رَميِ رَمي.
تو پيار جو پيغام مُڪو مُحب اَسانکي،
ڪوليان تو تنهنجي خط کي پِرِين مان چُميِ چُمي.
مون توتي محبت ۾ رکيو نانءُ هِن طرح،
ڏِسُ ڪيڏو مِنو نالو هو تنهنجو ٻميِ ٻمي.
تنهنجي اَچڻ سان باک ڦُٽي ٿيو هو سوجهِرو،
هر طرف روشنيِءَ جي لڳيِ وئي شعميِ شعمي.
پاڳل تو لڳي عشق جو ڪو تير جِگر ۾،
زخميِ ٿيو جگر اَسان جو لَميِ لَمي.
پرجي تو ڪوئي سِڪَ جو اَبر آسِمان ۾،
جڻُ هير لڳي جسم کي ٿيِ گهمي گهمي.

هڪ تنهنجو حسين روپ، اکين ۾ سڄي سڄي
هان پيار صرف تو سان پرين، پيو ڪڄي ڪڄي.
تنهنجي وجود کي نہ ڪڏهن، ڪوسو لڳي ڪو واءُ
او محب حسن تنهنجو، سدائين بچي بچي.
تنهنجي ڪڏهين نہ خشڪ ٿئي پيار جي ڪيتي،
تو لئہ سدائين پيار جو، اَبر وسي وسي.
مون جهڙا پرين ڪيئي سلاميون اوهان جي در،
پاڳل پريمي ڊوڙندو، تو وٽ اچي اچي.
جيڪا بہ گذارين تون حياتيءَ جي هر گهڙي،
محفل اوهان لئہ روز نئي ٿي مچي مچي.
سائو سادائين سرهو رهي، پيار جو درخت،
پل پيار جو ئي ڦل منو، ٿي پچي پچي.
لهرائي سدا تنهنجي اکين ۾ غرور پيو،
خود سونهن جواني پئي تنهنجي نچي نچي.
جادو تمام عمر رهي، تنهنجي حسن جو،
تو در سدائين پيار ۾ ''پياسي'' اچي اچي.

خوش تو کي ڏسي روح تو منهنجو کلي کلي،
تو جهڙو سدا محب پيو چاهيان ملي ملي،
حسرت آ جڳي پيار ۾، پڻ توسان ملڻ جي،
پل کو رقيب ڪيڏو ئي، دل ۾ جلي جلي.
دل جو سمورو تو اڳيان، کولي رکان ڪِتاب،
اَهڙو ڏسان نہ ڪوئي جو، مونکي جهلي جهلي.
مان تنهنجي وفائي جو پريان، دم پيو جهان ۾،
کو سوُرَ اچي مون سان پرين پڻ سلي سلي.
هر رات ڏسان خواب ۾، تنهنجو حسن روپ،
ان روپ جو مان روپ ڏسي، تيان بلي بلي.
هڪ تنهنجي وصل جي آ لڳي پياس اي پرين،
مستيءَ جي اهڙي بوءِ، بدن ۾ گهلي گهلي.
تو مون سان جڏهين پيار ۾، مرڪي هو نهاريو،
سانهر نيهن جي تي اکين ۾ چُلي چُلي.
مان تنهنجو سودائي تي پيو عشق ڪمايان،
دنيا ۾ گنهگار پيو، سڏجان پلي پلي.
جيڪو تو لکان شعر چوان غزل 'پياسي'
تنهنجو تو سدا عشق اِنهن ۾ هلي هلي.

ماريو اسان کي تنهنجي حسن جي ڦڏي ڦڏي،
رولي ڇڏيو اسان کي پرين، تو ڇڏي ڇڏي،
مان ڪيترو اٽڪاڻ هئس، حسن عشق کان،
تو پيار ڪيو مون سان، پرين هو سڏي سڏي،
ڪيڏو نہ وصل لاءِ پئي، تڙڦياسين خود ملي،
تون مون سان اچي وينين هئينءَ گوڏا گڏي گڏي،
هي پيار اسان جو بہ رهي، جڳ ۾ امر ٿي،
تون منهنجي پرين دل مان، نہ وڃجانءِ لڏي لڏي،
بيمار لڳي عشقُ تو، جڏهن اَبد کان اَڄُ پڻ،
هن پيار بہ مونکي ئي آ، ماريو جڏي جڏي،
سنڌ کي ڇڏيندي هند ۾، ڀٽڪياسين در بدر،
ڌاريو تو سنڌي اڄ بہ لڳي، سنڌ کي ڇڏي ڇڏي.

بيوس اسان جو پيار، جهان ۾ لڳي لڳي،
ڪوئي ٻڌائي ڪيئن سو، بيوس تڳي تڳي،
من جي مراد ڪين ڪرڻ پوري آ وس ۾،
ماريو نہ غير مونکي آ، ماريو سڳي سڳي،
ڪوئي ڪري جي مکر رهيو، ننڊ ۾ سمهي،
ان ڪوڙي ننڊ مان سو ڀلا، ڪئن جڳي جڳي،
ماري اڃان ٿي ياد، سنڌوءَ جي گهڙي گهڙي،
پنجاھ سال ٿيا بہ سنڌوءَ کان ڀڳي ڀڳي،
ارمان اڃان دل ۾ رهن خوب جوان ٿا،
چاهيان ٿو حسين ڪوئي اسان کي ٺڳي ٺڳي،
کهڙو ٻڌايان دل کي مليو غم الم ڪٿان،
ماريو اسان کي حسن جي ظلمي ڏڳي ڏڳي،
ڪا ڪا حسين روح کي، بيحد اچا وٺي،
پيو ننڊ سٽل عشق اندر ۾ جڳي جڳي.

ڏسڻ سان محب پنهنجي کي، ٿئي ٿي ڳُدڳُدي ڪيڏي،
نچي ٿي روح جي نَس نَس، مِلي ٿي پڻ خوشي ڪيڏي،
اِنهيءَ دم روح جا جذبا، لڳن ٿا ڇڻ جوانيءَ جا،
اُفق ۾ عشق اُڏري ٿو، اَچي ٿي بيخودي ڪيڏي!
سُرخ چهِرو ڏِسي اُن جو، گلابي گل اَچن سامهون،
لڳي ماحول ٿو سُرهو، مِلي ٿي تازگي ڪيڏي.
مِلڻ لئہ پڻ اَچن مُرڪي، گهڙيون پنهنجي پريميءَ سان،
لڳي سُهڻي حياتي ٿي، وَڻي ٿي دوستي ڪيڏي.
نشو نيڻن ۾ پرجي ٿو، اَکين مان مڌ رهي وَهندي،
وَڃن ٿا هوش پڻ گم ٿي، ٿئي ٿي مئہ ڪشي ڪيڏي!
سفر ساري حياتيءَ جو، ڪٽڻ چاهِيون اِنهيءَ سان پڻ،
اِها وَڻندڙ ۽ موچاري، لڳي ٿي زندگي ڪيڏي!
اُڏي ٿو وقت پڻ اُن جو، لڳائي پنک اُلفت جا،
جهان جي چِپن تي اَهڙي، اَچي ٿي عاشقي ڪيڏي!
گهُري ٿو خير جو ڪوئي، بہ آدم ذات جو دِل سان،
اِهائي رب جي پياسي، سچي آ بندگي ڪيڏي!

عجب لڳي ٿي ساري دنيا، عجب رنگ انسان ملن،
پانت پانت جا هر ماڻهوءَ لئه، ڪيئي ٿا ڀڳوان ملن،
ڪيئي ماڻهو جنم جات کان، ڪين ٿين ٿا وحشي پڻ،
وقت بڻائي تن کي ظالم، پوءِ اهي شيطان ملن،
لڙي لڙائي ڪيئي حقن جي، موت گلي سان لائين ٿا.
سيئي نڊر ۽ نازڪ ماڻهو، دل جا ٿا ٻلوان ملن،
ڪند نوايو ظلم اڳيان جن، ماڻهون ڪن مجبورين کان،
لڙي نہ وننڌا حق سندن جو، عقل بنا نادان ملن،
هلن جهان ۾ رات ڏينهن ٿيون، هٿيارن جون سوين بڻيون،
جيون موت وڪامن ٻيئي، تن جا ٿا سامان ملن،
سنتن جي هي پارت پومي، اڇي نٿو ويساهُ اهو،
هتي جا راجا رنڪ سمورا، حد کان وڌ بيمان ملن
خبر ونو رشتن ناتن جي، ڪنهن ڪنهن ۾ آ دم رهيو،
اڄ جا پوتا ۽ پٽ ڏوهتا، جهڙا ٿا حيوان ملن،
ڪهڙا سور لکان مان ”پياسي“ غزلن ۾ هن دنيا جا،
دفن ڪيم قبرن ۾ تن کي، دل ۾ ٿا شمشان ملن.

لڙو سڀ حق ڪرِيو حاصل، جو ڳانڍو تي ڳذاريو ٿا،
حڪومت جي اَبن ڏاڏن، ڏي ڇا لئه پڻ نِهاريو ٿا.

غريبيِ آ ڳوارا، پر نہ ڳهُرجيِ مُفلسيِ ڪائي،
غريبيءَ ڪي مِٽائڻ لئہ، لڙو خود جو سماريو ٿا.

صدين کان ظلم بربيت جو هلي ٿو راڄ دُنيا ۾،
سهڻُ ڇا ظُلم آ لازم، سهيِ جو جنم ڪاريو ٿا.

خدا خود ڪينَ ڪي تيندو، ڪڏهن هيٺن جو آ ساٿي،
هِمت ڪيڏي ڏني خاوِندَ، سندس جو نانءُ ڪاريو آ.

جيئَن ڪيڙين مڪوڙين جِيان، اِهو اَختيار آ سيکي،
جيئَڻ لءِ حوصلو ڳهُرجي، جو جيِوَن ڪي آزاريو ٿا.

زماني ۾ ديا جيِ بيِکہ، مِلي ٿيِ لوُلي لنگڙي ڪي،
رهو روشن جهروڪن ۾، جو نيٽي آبُ هاريو ٿا؟

خدا آ ڪيِن غربت جو، خُدا خود شاهہ آ شاهي،
بغاوَت سڀ ڪريو اُن سان، جو هٿُ اُن ڏي پٽاريو ٿا!

اَسانکي پيار پنهنجي تي، سدائين ٿيو فخر آهي،
زماني جي چپن تي اَڄ، اَسانجو ئي ذِڪر آهي.
اَسين موڙي سگهون ٿا رُخ بہ ڪهڙي وَقت ظالِم جو،
اَسان شهزور سي بانڪا، اَسانجو سو جِگر آهي.
اَسِين پنهنجي قلم جي ڌار کي، تلوار ٿا پانيون،
اَسانجي هر شعر ۾ ٿيو، بغاوت جو اَثر آهي.
جهُڪياسِين جِن سدائِين، سونهن سچ سان آ رکي ياري،
اَسان پنهنجي هٿن سان دِل اُنهن کي ڪئي نظر آهي.
جهُڪايون ڪِين گردن کي، وَڃي بُت خاني ۾ هرگز،
اَسان جي روح ۾ رب جو، اَڏيل پنهنجوئي گهر آهي.
مُنِڪَرُ مان رهيُس هردم، پيغمبر ڪوڙي پيرن ڳان،
اَسانجي سوچ ۾ سارو، اِنهن جي لئہ ڪفر آهي.
ڏِيان ٿو حوصلو هردم، غريبن بي-سهارن کي،
لڙو سڀ حق ڪرِيو حاصل، جوان جذبو اَگر آهي.
ڪِٿي آ سوڪَ ڪِٿِ ٻوڏون، ڪِٿي ٿا زلزلا ڏِسجن،
ڏِسون ٿا موت جي مُنهن ۾، پيو سارو بشر آهي.

چو ٻِڇان، ڇا لِئِہ ٻِڇان، توکان خُدا منهنجا خدا،
مان ڪِٿي آهِيان مِنا، توکان جدا منهنجا خدا.
تون سواسن ۾ سمائين، تو حياتيِ ڳٽپ جي،
ٽِيسِ تنهنجي اِن رضا تي، مان فِدا منهنجا خدا.
ڪيتِرو دِلڪش حسين، سنسار جوڙيو ٽئي عجب،
پِڻ ڪِٿي آٽِين بهارون، ۽ خزائون پِڻ سدا، منهنجا خدا.
ڪير آهي تو بِنا، هِن جڳت جو خالِق سچو،
ڪوئيِ حاڪِم ڪو رنڪ، پر سڀ بندا، منهنجا خدا.
پر جڏهن تنهنجا بندا، وَهشيِ ڏِسان تو جانوَر،
روح تو زخميِ ٿِئي، ڪنِ ڪَم ڪُڏا، منهنجا خدا.
تون پِتا پرميشوَر، پالڪُ بہ ساري جڳت جو،
چو ڪي روئيِ؛ لئِہ ٻين در، ڪن صدا، منهنجا خدا.
ڪيتِرو پنهنجي عقل ڪي، پِڻ هلائي تو ڏِسان،
بار تو خود کي لڳان، سڀ کان جُدا، منهنجا خدا.
مون نہ ڪوئيِ پاپَ جهِڙو، آ ڪرم ڪوئيِ ڪيو،
پوءِ بہ جڳہ منهنجي ڪري، ناحق نِندا، منهنجا خدا!

ڪِلي ڪوئي گذاري هِتِ تہ روئي ڪو گذاري ٿو،
مليدا مال کي کائِين، ڪو روٽيءَ لئہ نِهاري ٿو.
عجب گورک سڄي دُنيا، عجب آ کيل قدِرت جو،
ڪو ظالِم ظُلِم کي ڍائي تہ ڪو شوڪي ڦُڪاري ٿو.
وَسن ٿا قهر جا اولا، بہ قدِرت جي عنايت جا،
آ ماڻهو موت جي مُنهن ۾، ٻٽي بيوَس گذاري ٿو.
ڪڏهن کا خوشنما راحت، اَچي ٿي پاءُ پلڪن لئہ.
اِنهيءَ هِڪ موج ۾ ماڻهو، بہ ڪُجھ ڪُجھ غم وِساري ٿو،
ڪِٿي رنگ روپ جي محفِل، هلن مڌ جا پِيالا پڻ،
ڪو تڙقي پيار ۾ بيوَس، هنجون پِڻ خوب هاري ٿو.
اَسانجو ديس هي ڀارت، عجيب مهما بہ آ اُن جي،
هِتي هر آدمي ٻئي جي، سدا ڪيسي کي ماري ٿو.
هجي پيسو صِرف پيَسو، خدا هِن دور جو آهي،
بِنان پيَسن جي ماڻهوءَ کي، هِتي هرڪو ڌِڪاري ٿو.
يلي اِخلاق جي دولت، مِلي آ ڪيڏي پياسي کي،
کسيرو مُلهہ نہ آ اُنجو، ڳري سو خود کي ڳاري ٿو.

کيڏو آ آڪروش جلائي تو تن بدن،
افسوس اسانجو آ ائين، خار ٿيو چمن.
بيجاءِ نہ بڪواس ٻڌي، ڪنهنجي سڳهون تا،
هر آدميءَ کي مون آ ڏٺو، پڻ ڪندو غبن.
ڪيڏي نہ اچي يادِ اجا تائين سِندوءَ جي،
ڪوئي ٻڌائي ڪيئن ڀلائي سگهون وطن.
آهي حيات جنگ جو ميدان جهان ۾،
ازلي لڳي ويچارو، اجا تائين پيو امن.
ڪيڏيون نہ حسرتون بہ جمڻ ساڻ ٿيون مرن،
ڪنهن ڪنهن کي ٻنايون بہ ڪريون ڪِن جو پيا دفن.
اُف ڪيڏو حياتيءَ جو جيئڻ ٿيندو ڪٺن آ،
ويڙهي رکيو هزارين، خيالن کي آ غمن.
هِتِ ديس جي سياست جو ذِڪر ڪهڙو ڪريان مان،
رِشوت جو هِتي زور، حقن جو ٿِئي هنن.
ڪيڏا وَڏي فقير ويا پِنن هزارين،
اَنگہ اَکر وَڏن روز، ڪڍهن ڪين تا گهٽن.
رِشتا بہ لڳن خون جا، زهري وَبال تا،
آ ڪيترو سَتايو ماءُ پيءُ کي پٽن.
عورت جي وَفائيءَ جو ذِڪر، ڪجھ ڪريون مگر،
هردم وَفا ڪان دور، پيارو رکن چلن.

اَڄُ ڪوئي حسين پيار جو گُلشن ڏِسي اَچون،
حورن سان مِلي خوب، خوشيءَ ۾ نچي اَچون.
ساري جهان جو درد، وِساريون پيا اِن گهڙيِ،
گهڙي ٻه غم جي دز منجهان، خود کي ڪڍي اَچون.
سرها ٻه ڪٽون سواس، ڏِسون حسن گلابي،
ڪنهن پيار جي چندرمُکيءَ جا، هٿَ چُمي اَچون.
پيڙا جي ڪائي لهِر نه لوڏي سگهي جِسم،
فولاد ٻٽي عشق جو، مچ مان لنگهي اَچون.
موتِئي ۽ موگري ۽ گلابن جو هر قِسم،
سِڪ ساڻ ڪنوَل گل جو بدن پڻ سِنگهي اَچون.
نيهي نشو اَکين مان، اَسانجي روان تِئي،
پي ڪو شراب اَهڙو، نشوڙي ٻٽي اَچون.
سوچيون جي جهان ۾ نه تين قتل عام جا،
هر ڪنهن کي اَمن پيار جو، نوتو ڏيئي اَچون.
پل ماڻهون ڪندا رهن قتل سِر قلم ڪئي،
تن جو وَجود پاڻ مِلي، سڀ وَڍي اَچون.

ڳل خار ٿيا پوءِ ٻہ ڇا ٿا ڪريءَ سگھون،
جيئرو ٻہ رھون ڪيئن ۽ ڪيئن ٿا مري سگھون.
ڪيڏا ٻرن ٿا ٽانڊا، اسان جي ذھن ۾،
ھردم وسامون پاڻ ھتي، ڪيئن ٻري سگھون.
جوڙي رکون ڪنڊ ھر ۾، ڪوئي حسين محل،
خاموش ڪڙي موھن دڙي، جيان پري سگھون.
ساگر آ سوچ جو ٻہ تري، پار ڪيئن پئون،
افسوس ترڻ چاڳندي ٻہ ڪيئن تري سگھون.
گمراھ بندن کي تہ ڪندا، ٿا رھن بندا،
ڪنھن سان فساد ڪين ڪري ٿا ڇڙي سگھون.
ھي درد جو ڪسادو ڏسان ڪيڏو آ صحرا،
ڪھڙي تلاش کي ٻہ ھتي، ڪيئن ڏري سگھون.
ھلندو ئي رھڻ آھي، حياتيءَ جو فلسفو،
بس موت کان ئي پوءِ، ٻڪڻ کان رکي سگھون.
ڪنھن ڪنھن کي اچي شاعري، علم عروض جي،
پنھنجي مغز ۾ ڪيترو، ڪو فن ڀري سگھون.

مان چريو پاڳل پريمي، پيار ۾ اڙجي ويس
عشق سوني حسن جي، مالها ۾ جڙ مڙجي ويس
حسن واري حورجي، نيڻن هو مشڪيو زمر سان
مان سندس اکين جي ياڪر ۾ ائين ڦڪجي ويس
ڪيترو خود کي سنڀاليو، پئي اسان ڪنهن حور کان
باز آتش جي چمبن ۾، ري گناهه ڪيجي ويس
پڻ هئس مان انقلابي، پي لڙيس هر ظلم سان حسن سان
ڪُستي لڙيس پئي، بس ائين دسجي ويس
ڪنهن حسينا صرف نيڻن جو نشو پياري چڙهيو
بس تڏهين کان چڪر چوراسيءَ ۾ مان ڦسجي ويس
پيو لڪان ان مهه جبين جي، هر ادا جا ڪئي غزل
شاعريءَ جي سخن جو، شاعر بڻي رَسجي ويس
عشق جو پرواز ڪيڏو، ڪٿ رسائي تو چڙهي
هند سنڌ جي ادب ۾، پياسي سنڌو لڪجي ويس

رڙ ڪوڪ غريبن جي، اڃان مون ٻڌي ڪٿي؟
ڪا چوٽ هجي گهري، اڃان آ لڳي ڪٿي؟
آهي اڃان اڌوري، ملاقات پيار جي،
گاڏي هلڻ جي سيٽي، اڃان آ وڳي ڪٿي؟
ڪيڏو تا ڏسون روز ستم، ۽ وڍاءُ هت،
ڪا چٽنگ لڳي باھ جي، ۽ دل جلي ڪٿي؟
ڪيڏي تلاش رڄ ۾، پاڻيءَ لئہ ڪنهن ڪئي،
سهڪو بہ پنهنجو ختم ڪري، پر وڃي ڪٿي؟
ڪيڏو ٿو ڪري پورهيو، زمين ڪيڙي ٿو هاري،
برسات اڃان پونءِ تي، آهي وسي ڪٿي؟
هردم تلاش سک جي ڪري، روز ڳهي ٿو،
هان هان اميد جي اڃان، ٻيڙي ٻڏي ڪٿي؟
ڪيئي حسين صورتون، هر هنڌ پئي ڏٺيوسين،
جا مرڪَ سان موهي، سا حسِين آ ملي ڪٿي؟

هڪ راهه عاشقيءَ جي اڃان آ ملي ڪٿي؟
عادت تلاش جي به اڃا آ ڇڏي ڪٿي؟
ساريندي سنڌوءَ کي به اشڪبار ٿيون اکيون،
هان هان وطن جي ياد، اڃا آ وئي ڪٿي؟
ساڙي کو جذبو مونکي، منهنجي وجود کي،
سا آڳ اڃا مونکي اڇي آ لڳي ڪٿي؟
هڪ خواب خوش نما به اسين روز ڏسون ٿا،
نيٽن مان ان جي ياد، اڃان آ وئي ڪٿي؟
ڪاٿي به ڇڏي مونکي وطن جي سنيار کان،
ڪاٿي سا اڃان کين تکي، آ نهي ڪٿي؟
ڪيڏا گذاريا ڏينهن، ڳٽي ڪنهن جي سار ۾،
ان پيار اڌوري جي ياد، آ مئي ڪٿي؟
ڪوئي اُڏيڙي گهاوَ ويو، تيز خنجر سان،
ملندي نه ڪائي ان کي سبي، سا سُئي ڪٿي؟
ٻوسات گهٽ ٻوسات، جلن جهڙي لڳي ٿي،
برسات اڃان پيار جي، آهي وسي ڪٿي؟

لفظن جو اثر ڪيڏو ڪري اشڪبار ٿو،
محفل ۾ لڳي ڪنهن جو غزل شاندار ٿو.
ڪنهن ڪنهن حسين جي بہ ڪُهي ڄڻ نگاهہ ٿي،
گهايل بہ ڪري عشق ڪوئي جاندار ٿو.
قدرت بہ ڏئي جنهن ڪي ادائن جو آبشار،
سرهو بہ لڳي ساهہ ڪي، سوئي بهار ٿو.
خاموش ڪري وقت سان پنهنجو بہ جو گذر،
ان جو ئي وقت گذري هردم ديار ٿو.
جو آس رکي پنهنجِي پرينءَ ساڻ ملڻ جي،
سو ڪشمڪش ۾ ڪيڏو رهي بيقرار ٿو.
افلاس جي حدن کان وڃي هيٺ جو لهي،
غربت کان پيڙجي سو روئي بار بار ٿو.
انسان ڪوئي سرهو لڳي پڻ ٿو ساهہ کي.
ڪنهن ڪنهن تي رکجي پڻ سگهي اعتبار ٿو،
هڪ درد جو سيلاب وهي جيءُ ٿو ٻوڙي.
ڪو سار وطن جي ۾ ڳري ٿئي بيمار ٿو،
سوريءَ تي چڙهي ڪيئي ويا گهوٽ ٿي شهيد،
ڪو ڪو شهيد سڏجي هتي نامدار ٿو.

شعرن جا موتي ميڙي، جگر مان ڪٽي اچون،
پهرين تہ اهڙو فن بہ، ڪنهن ڪان سکي اچون.
ٿر جو ڏسي هي صحرا، عجب ڪيڏو لڳي ٿو،
اچہ پاڻ بڻي رولو ڪڪر، اُت وسي اچون.
مذهب جي هانديءِ جيڪي، چڙهائي پئن ٿا خون،
لاهي نقاب تن جو انهن کي سٽي اچون.
جنهن هند ملي ٿي ڇانوَ، ٿڌي هير سان گُهلي،
پهرين تہ اهڙو ڪوئي بہ، درخت لهي اچون.
رسمون رواج ڪيڏا، ڪنها مرض ٿا لڳن،
پهريون تہ پنهنجون رسمون، پوري پڃي اچون.
سارينديءَ وطن پنهنجو، گذاري آ اڌ صدي،
هٽرادو نهيل سنڌ جي، سرحد ٽپي اچون.
ٽوڙي ڇڏيون ديوارون، نهيل سامراج جون،
اچہ پاڻ ۾ ساجريت، ڳولي سيئي اچون.

اکرن جا مڙهي موتي، اڇو ڪو غزل لکون.
جنهن ۾ هجي ڪو درد دلين جو اهو چئون،
واسي ويچار ڪين اوڳايون پيا ميهن جيان-
انصاف وڙهي جت ٻ، انهيءَ جنگ ۾ پئون،
ڪيڏو ٿا سهون زور ظلم جي وٺاءَ ڪي.
اچ دور ڪري ظلم ڪي، سک ساڻ پو رهون،
ڪي بم بڻائي ائٽمي، طاقت جو ڏونگ ڪن.
ڪا دونس حرامين جي پلا، ڪنهن سبب سهون،
ساروٽي ساه ۾ ٿا رکون، سوگهي سنڌ جي.
پوري نہ ٿئي آس، اهو خواب ڇو لهون،
اچہ سينو ڪري سپر، لڙون ڏاڍ ظلم سان.
باغي سڏايون پنيت لڳائي پيا جيئون،
پل موت اچي موت سڏايون پيا شان سان-
وک وک تي حياتيءَ کي ملي زهر ڇو پئون.

ملي ڪيئن موتَ، اُلفت جي اسان ۾ ڪجھ ڪمي آهي،
اسان هاريو آ بازيءَ کي، جوئا ڪئي سا رمي آهي.
سدائين ياد ۾ ان جي، گذاريون ٿا سحر ۽ شام،
اسان جي درد کان لڇندي، هي پاڳل دل رني آهي،
درد ڪجھ بي خطا آهي، سنڀاليو پڻ نٿو سنڀلي.
انهيءَ جي ياد کان منهنجي، اکين ۾ ٿي نمي آهي،
تصور ۾ سدا ان سان، ڪريان ٿو روح ۾ ڳالهيون،
سدا تصوير خيالن ۾، انهيءَ جي مون ڇمي آهي.
جريت اهڙي ڪريان ڪيئن مان، ڏيان ڪي ڏوھ ڏوراپا،
انهيءَ هٿ پيار جي ڏوري، ڏني مون خود ڏني آهي.
اسان جي دل ۾ دهڪن ٿا، انگارا ڪيئي الفت جا،
سڄي دنيا ۾ دل منهنجي، ڇتا ڇوري رلي آهي.
ڪري شل ٻاجھ 'پياسي' تي، ڇمڻ ڇانئڻ ڏئي خود جي،
مون خالي جهول ۾ ئي بيک، الفت جي پني آهي.

هن نگارخاني ۾ ڪو مڏ اونايو ڪيئن يلا؟
ڪيئن وڄايون پنهنجو پومپو، ڪُهه ٻڏايون ڪيئَن يلا؟
ڪت ڪريو فرياد پنهنجي، دکن دردن جو ڪٺي-
هت انڌا اٻوان آهن، سي سڏايون ڪيئن يلا؟
لم جي طاقت مُڏي تي وئي ٻہ آ ٻِس ٻِس ڪندي،
زور ظلمن کي قلم سان، هت گهٽايون ڪيئن يلا؟
شور غل ايڏو ڪنن کي، جڻ تہ تو ڦاڙي وجهي،
فرياد ڪنهن مجبور جو، ڪنهن کي سٽايون ڪيئن يلا؟
هي عقل خورن جي دنيا، جنگ ڪندا بم ائٽمي،
تن حرامين کي جهان مان، پڻ پڄايون ڪيئن يلا؟
هت تين سودا جسم جا، نقد نارائڻ ڪري،
پو حسن وارن سان پنهنجي دل لڳايون ڪيئن يلا؟
عقل جو ايمان هر هڪ جي مغز ۾ ڪين آ-
ڪم عقل کي عقل جون، ڳالهيون ٻڌايون ڪيئن يلا؟
تي ٻچان بيحد اڇي، ڪوڙي ڪميٽي جي متان-
سهه جون سوچون جي اُيرن، سي دٻايون ڪيئن يلا؟
رهنما رهبر حوالا ڪانڌ جا مجرم لڳن-
ڳ سنئون انڌن ڏڳن کي چئہ لڳايون ڪيئن يلا؟

جيئن ڪٽي جو پيچ نڙ ۾ وجهه ته ٿو نيڙو رهي،
تيئن حرامين سان اسان جو، يار ٿو جهيڙو رهي.
روڳ ڪوئي جان ڪي، لڳندي دکي ٿو پڻ جسم،
روح پڻ ان مرض کان ٿو، هر گهڙيءَ ليڙو رهي.
پيار ۾ اڄ ڪل نه آهي، ڪا خلش پڻ پيار جي،
بيوفائيءَ سان پريل، ناري ۽ نر اهڙو رهي.
باهه پنهنجي جسم ۾، ڪيڏي نهوڙي ٿا وجهن،
مڏ پيئڻ ڪانپوءِ مڏ جو، اثر ٿو ڪهڙو رهي.
بس رڳو ڊينگون ڏين ٿا، ڪيئي وڏواتا هتي،
شان تن جو گرچي ڪوڏيءَ ڪين ٿو جهڙو رهي.
ٻول ماڪيءَ کان مٺا، جنهن جي وراثت وات جي،
سو منو محبوب منڙو، ٿو سدا مُهڙو رهي.
ڪو به دک جو ڪين ساٿي، سک سان سڀ جڙجي وهن،
هن جهان ۾ ڪو دکيءَ سلن، ڪين ٿو پيڙو رهي.
جت حسن وارن جون ٽوليون، چوڄ کان ڇهڪن پيون،
عاشقن جا جهنڊ اتي پڻ، موج ۾ ميڙو رهي.
نانگ جي فطرت رکڻ وارا به ٿا ماڻهو ملن،
روح ۾ تن جي سدائين، زهر جو ڪيڙو رهي.

جوڙي رکيو سِين جيءَ سان، ڪيئي حڪائتون،
ڪولي ٻُڌايان ڪيئن، جهان جون عقوبتون.
هيِ روپ آ ماڻهن جو وفا ڪي نہ سُڃاڻن،
هرهِڪ سان ڪندا ڪوڙ ۽ ڪُوڙيون محبتون.
ڦِرندا ڦا رهن ڦرڪِڻي بڻجيِ جهان ۾،
پالي ڦا رکن روح ۾، ڪيئي علامتون،
هڙپي ڦا سگهن مال غرت سڀ غريب جو،
کهِڙيون ٻُڌايان ڏن پٽَن جون غلاظتون.
ڪو پاڪ نہڪو صاف، آ ماڻهو ڪو معتبر،
ڪو نالو ڪٽي ڪنهن تي، وَسايونِ پيا لعنتون.
جيوَن جيِ تپتِ اَهِڙيِ تِکيِ، خون ڦيو پاڻيِ،
اَڄ پيار جي وَڻ هيئنان گذاريون ڪي ساعتون.
سڀ پِلجيِ وڃون درد ۽ غم هِنَ جهان جو،
اَڄ يار مِليِ گڏِجيِ وَڻون، ڪي تہ راحتون.
ٻولڻ سان ڪِٿي ڪين ٿو ماڻهون مِليِ سگهي،
ڪنهن تي بہ وَسائي نہ سگهون ڦا ملامتون.
هِتِ پيار بہ پرواز ڪو پائي نٿو سگهي،
سُهڻن مان مِلن ڪين ٿيون، ”پياسي“ صداقتون.

ڪا لڪل آهي للڪ مونکي سنڌوءَ لاءِ ساه ۾،
ڪاش مان پايان شهادت، پيو وطن جي راه ۾.
پل نه سوريءَ تي چڙهي سِرُ، آه سو اُن جو ڏنل،
هونءِ به ايندو موت جلندس پيو مسڻ جي باه ۾.
تو لڳي صدين کان سنڌ لئه، ساه آ سڪندو رهيو،
مان جيئان ۽ پڻ مران ٿو، سنڌ ڏسڻ جي چاه ۾.
ڪيترو خود کي سنڀاليان، وس ۾ ناهي دل مُني،
درد روحاني ٻڌو سپ، هن غزل جي دانهن ۾.
بس جڏهين ٻڌندو پڙهان ٿو، وطن جي ڪا بيوسي،
وطن وارن سان ملي، وڃندو رهان هر ڪاه ۾.
ڪاش پنهنجي وطن واسين جي محبت ۾ جيئان،
اولڙو اُلفت جو تن لئه، دل جي آهي ٿله ۾.
منهنجي روءِ روءِ ۾ وسي ٿو، اَبر الفت جو سدا ،
حب اَلوَطني سنڌوءَ لئه، آ نه مون داناه ۾.
شل مري ڪو جنم ايندڙ، سنڌ ڌرتيءَ تي وڃان،
سنڌ منهنجي ماءُ ”پياسي“ منهنجي آهي پساه ۾.
جي ٿيا شاعر سخن ور، يونءِ جي ڪنهن ڪنڊ کان،
نالو منهنجو صِف اول جي، هوندو شاعر شاه ۾.

ڪيترو ڪنهنجو ڪري اِنتظار، ٿڪجن ٿيون اَکيون،
راهه ۾ ڪيڏو اجايو، هاءِ پٿِڪن ٿيون اَکيون!
هيءَ محبت پڻ سزا ڪان، ها ۾ گهٽ آهي پلا،
مُحِب لئه هردم نِماڻيون، ڪيئن نه گهُٽِجن ٿيون اَکيون.
دِلِ لڳائي دردُ پالڻ جي ضرورت ڇو رهي،
درد جي پيڙا ۾ هرگز، ڪِينَ پَٽِجن ٿيون اَکيون.
سِڪَ به اَهِڙي ساهه کي، ڪيڏو ستائي ٿي سڙي،
ڪنهنجي يادُنِ ۾ جلي، سي خودِ به ٿَڪن ٿيون اَکيون.
ڪيئن ٻُلائي خود ڇڏيون، اَفسانو پنهنجي پيار جو،
پيار ۾ پاڳل بڻي، سي ڪيئن نه بهڪَنِ ٿيون اَکيون.
حُسن جي فِطرت اِهائي، بيوَفائي بي رُخي،
پوءِ به تنِ جي سار ۾، ساڻيون ٿي ڇهڪن ٿيون اکيون.
گرم ڳوڙها خودِ وَهائين، ٿيون اَکيون سَهندي سِتم،
حسن سان دِل کي لڳائڻ لاءِ ڦٿڪن ٿيون اَکيون.

ڪو بہ شاعر ڪيترو فن سان نِڀائي تو سگهي،
ڪيترو پنهنجي عقل جو، ڏن لڳائي تو سگهي.

اڄ اِهو مُردا پرستيءَ جو، نہ آهي يُگہ رهيو،
هِت ظُلم کي ڪيترو ڪوئي دٻائي تو سگهي.

بس رڳو ڳائڻ وَڄائڻ جا شعر جوڙي لِکن،
ڪيترو هو اِنقلابين کي جڳائي تو سگهي.

ڪيترو ڪنهن ڪنهن لِکيو آ، اَدب جي اِخلاق تي،
سچ سان سو ڪيترو، خودِ کي لڳائي تو سگهي.

چوطرف سارِي جهان ۾، خون جون هوليون هلن،
ڇا امن جي کو اَمر جوتي جلائي تو سگهي.

ٻُڌن ڪان مرندا رهن ٿا، پڻ غريبن جا اَبوجهہ،
ڪير تِن کي ٻُکمريءَ کان ڳر بچائي تو سگهي.

راڄ ۾ رِشوت هلي ٿي، سا کُلي بازار ۾،
ڪير قائدي قَلَم سان، تِن کي دٻائي تو سگهي.

جو نہ هِن کان جنگہ ڪري، آدم گهٽائي ڪُجهہ ڇڏيون،
مسئلا ڪيڏا اَمن لئہ، کو وَڌائي تو سگهي.

ياد تنهنجي جيءَ سان جوڙي رکي جوڙي رکي،
پريت پارس روح ۾، ڪوڙي رکي ڪوڙي رکي.
ياد پڻ مونکي اچن ٿيون، پيار جون لاٿيون منيون،
مون جهان سان رسم سڀ، ٽوڙي رکي ٽوڙي رکي.
توکي پنهنجو خود خدا، چاٿي جهڪيس تنهنجي اڳيان،
تو اڳيان خود دل پرين، موڙي رکي موڙي رکي.
تنهنجي الفت ۾ ڪڍيا مون، سُر سِتارن مان مٺا،
تند هردم پيار جي، چوري رکي چوري رکي.
تو سواءِ خود جو نہ ڪوئي، مان تو سمجهان آ وجود،
هيءَ حياتي تو مٿان، گهوري رکي گهوري رکي.
ايري غيري نٿوءَ خيري ڪان رهيس مان دور دور،
مون جهان جي پريت پڻ، توري رکي توري رکي.
هن جهان جون ڪي بہ رسمون ڪين دل کي آئڙيون،
هر رسم جي دل اسان، ڦوڙي رکي ڦوڙي رکي.
وطن کي قربان غيرن جي ڪري ڪرٽو پيو،
ٻيڙي پنهنجي خود اسان، ٻوڙي رکي ٻوڙي رکي.

ڪيرُ آهِن جي سنڌي ٻوليءَ لئہِ مرجي مِٽَن،
هِتِ وِسارِيو آهہ سِنڌُ کي، سو ٻہ پنهنجي ئي پُٽن.
وَطن ڇا ويو ڇڏڻ اَسانجي، ختم ٿي تهذيب وَئي،
سِنڌ ٻنا اَڄُ ڪيڏِي ٿي، مخصوص ٿِئي هِند ۾ گهُٽن.
هي جلاوَطنيءَ پري جيوَن، قبوُليسين مگر،
زخم تا رسندا رهن، مارِيو اَسان کي آ جلن.
سڀُ سِنڌي پوُميءَ ٻنا، پڻ پَٽڪندا رهندا اِئين،
بس ٻٽي ٻي گهر رهون، هت ڀاڳ تا پنهنجا رئن.
ڪيتري آهي جلن خوري، سنڌين لئہ هند ۾،
پل اسان محنت ڪئي آ، ڌن ڪمايو آ هتن.
سنڌ مان لوڌي ڪڍيائون، صرف مذهب جي ڪري،
عقل جا ماريل اُهيئي، ڪين سمجهيو هو ڄڻن!
وقت کهڙو اَڄہُ اُنهن لئہ، قهر پيو ڍائي اُتي،
ڪيترو اُت پيا مهاجر، زهر ٿِنِ جي لئہ رتن.
هيءَ ڪراچي شهرُ پڻ، جاگير آهي اُنهن جي،
اُت پڄائن تا سنڌين کي، پل سندن آهي وطن!

کھڙي لطف جي لار تي، جيون کي جيئون ٿا،
هر وقت حياتيءَ جو هتي، وِش ئي پيئون ٿا.
سورن جو صرف صحرا آ، هت ڏکندو رهڻ لئہ،
کيڏو ٿا لهو لهان ٿيون، سِتم سهون ٿا.
الفت جي بيابان ۾، پنڪون ٿا هرڻ جيان،
سهکو ٿو وني کيڏو، اتي ڏکندي ڏهون ٿا.
ڪمزور حياتيءَ جي ٽنڍي، ڏور پوي ٿي،
بس پنهنجي مقدر جو لکيو، ڏسندا رهون ٿا.
کيڏو نہ کشمکش جو سفر آهي حياتي،
اگرچي مصيبت جي سدا، منهن ۾ پئون ٿا.
پوگيون ٿا سزائون کي بٽي بيل جيئڻ جي،
مالڪ جي اڳيان نرڙ سدا، پنهنجو گهون ٿا.
کوڙي خودا جي در تي وجي سر ٿا جُهکايون،
پٽکون ٿا لفظ پگٽ بٽي، سچ کان ٿهون ٿا.

اَڪيلي زندگانيءَ جو سفر ڪٽجي ته ڪيئن ڪٽجي؟
بنا ساٿيءَ جي جيوَنَ جو، مزو وڻجي ته ڪيئن وڻجي؟
ڪئي پل بيوفائي آ، اسان جي ھُئي جا محبوبا،
محبت ۾ ﺑﻪ پنھنجي پيار ڪي، مَڃجي ته ڪيئن مَڃجي؟
ڪريون ڪھڙي شڪايت ڀاڳ جي، گر ڀاڳ ٿيو ھيٺو،
سدائين عقلَ پنھنجي کي، پيو ڦٽجي ته ڪيئن ڦٽجي؟
دلين ۾ جي پيون ڏارون، اگرچي بدگمانيءَ کان،
اھا دوري دلين جي چئُه، ڀلا گھٽجي ته ڪيئن گھٽجي؟
ملن جنھن سان نگھاون ٿيون، نظر سان گھر ڪري دل ۾،
انھيءَ جي پريت پارس ڪي، پيو لٽجي ته ڪيئن لٽجي؟
نه پنھنجي وس رھي ڪجھ ڀي، ڇڏيون مقدر جي معاون تي،
ھليو ويو دور جي ڪينھو، اُھو جھٽجي ته ڪيئن جھٽجي؟
نه ڏوپن داغ جي دل تان، ته ماتم پوءِ ڪجي ڪھڙو؟
اجايو روح پنھنجي کي، پيو سٽجي ته ڪيئن سٽجي؟
سنڌوءَ جي ياد کي دل مان، مٽايون پر مٽايون ڪيئن؟
ورھ جي ويدنا ويڙھي، اُھا ھٽجي ته ڪيئن ھٽجي؟
اَچو ڪجھ ڏيون جھان کي گيت، ۽ ڪي غزل جي گرجن،
رڳو طوطي جي ٻوليءَ کي، پيو رٽجي ته ڪيئن رٽجي؟
برابر ويو وطن پنھنجو، ملي آ بيوسي بيحد،
رڳو جاني ڀلا پنھنجي، پئي پٽجي ته ڪيئن پٽجي؟

خطا تي جو قضا سر تي، ائين ئيِ آ اچي ويئي،
اسان جي پيار جي نگري، اچانڪ آ ڦٽي ويئي.
ڪرڻ جي پيار آ سؤڪو، نِيائڻ ڪيچ ڪِنِ آهي،
زماني جي نِگاهن کان، محبت آ بچي ويئي.
مان گستاخي ڪري وينُس، لڙايم پيچ اُلفت جو،
اگرچي درد جي بستي، اِئين ئي آ سجي ويئي.
خدارا معاف ڪر مونکي، مون سجدي ۾ رکيو آ سِر،
عبادت ڪين مان ڄاڻان، عبادت آ پڄي ويئي.
هي نازڪ نيهن آ اهڙو، اَکيُن جو مرم چاهي ٿو،
ڪريان اِظهار مان ڪهڙو، اوهان سان دل لڳي وئي.
جدائيءَ جو ڪڏهن جاني، نہ ڏنبو ڏجانءِ 'پياسي' کي،
اَسان کان بيوَفائيِ گر، ڪري پَرَ پڻ لِڪي ويئي.
مرم رکنداسين اُلفت جو، نڇاور سڀ ڪندس اُن تان،
ائين ئي هن زماني تان، اَسان جي دل کچي ويئي.

ٽُـٽي دل جا ٽيا ٽُڪڙا، هِـتي ڪو هُٽ ڪريو آهي،
اسان جي عشق کي ناحق، حسينن هٿ ڦريو آهي.
ضبط دل تي ڪيم هردم، مگر دل آهي ڪجهه پاڳل،
آ پاڳـل پـيار تيـو مَنهنجو، اڃي ناحق ڪريو آهي.
حسن آ چيز ڪجهه اهڙي، ڏسڻ سان هوش تو گم ٿئي،
لڳي دامن بہ تو دل جو، آ ڪالي ڪجهه پريو آهي.
ازل کان پياس آ اهڙي، اسان جي روح جي رُڃ ۾.
اڃان پتڪون تا صحرا ۾، هرڻ پياسو مريو آهي،
خدا ڄاڻي ڪڏهين ٿيندي، اسان لئہ باک الفت جي.
اسان جي رات رودن کان، ٿيو پڻ ڏينهن ڇريو آهي،
حسن وارن جي دل گهري، بہ ساگر کان لڳي اونهي.
نہ ملندو تاه آ ان جو، مغز سوچي ڦريو آهي،
دعائون نت اسان جي روح مان نڪرن ٿيون سهڻن لئہ.
لڳي تو روح ”پياسي“ جو، غزل لکندي جهريو آهي،
مون ساريو ساه ۾ جن کي، نہ پل پر پڻ وساريو آ.
لڳي وئي چٽنگ چوليءَ ۾، ڏيئو غم جو ٻريو آهي،
گهرن ٿا هٿ حسينن کان، وفا جي ڀيک جهوليءَ ۾،
رهي جهولي سدا ڪالي، محل دل جو ڀُريو آهي.

تمام عمر پرين، تنهنجو اِنتظار ڪيُم،
اَچيِ تون پُڇ به پلي، جانِ پڻ نثار ڪيم.
رهيُسِ اَثر ۾ اوهانجي، جليُسِ پئي اُلفت ۾،
خبر آ خود به جَليِ، خود کي داغدار ڪيُم.
جلائي دِل جون ڪليون، خود جو چمن پاڻ مگر،
مِلائي خود سان اَکيون، خود کي شرم سار ڪيم.
اَسان آ گهوري سدا، پونجي پڻ وفائن جي،
جلائي خود کي شمع تي، پتنگ تي پيار ڪيم.
اَسان ئي دور زماني ۾، سهون ٿا هرڪو حرف،
اَوهان کي خود لئه سڄڻ، ڪين مئه ميار ڪيم.
اِوهان جي عشق مان، بخشيش بي وفائي ملي،
ملي نه مُرڪ ملي، خود کي غم خوار ڪيم.
وئي جواني سَڙي، هاءِ اوهان جي حسرت ۾،
سدائين درد ۾ لڇندي، نه ڪو سينگار ڪيم.

خوش خود کي رکڻ جي ڪا ڪلا پڻ سکي اچون،
کي ٻول محبت جا، ڪنن ۾ وجهي اچون.
ڪو زنجُ علم روح ۾، آهي پريو رهيو،
تنهن جو به ڪتي توڙي اگر بند پيچي اچون.
ڪا خلش ستائي تي اجان، عشق جي اچي،
ڪنهن دلربا سان پيار ڪري، پڻ ملي اچون.
دل جا تا ڪلي دئار ڪيئي پيار ۾ پون،
پلڪن ۾ يري پيار محبت ڏئي اَچون.
ڪمزور شياتيءَ جو سفر، ڪين آ آسان،
مشڪل سان لڙڻ جي به ڪا طاقت لهي اَچون.
ڪنهن ڪنهن کي ستائي تو، درد دل ۾ يار جو،
محبوب ملي اهڙو ڪو، نخسو سُٽي اچون.
نيڻن مان ڪريو آب، شفا آهي ڪو ڪترو،
گوهر کي گهڙي اهڙي بٽي ڪا سِپي اچون.
ڳائي ڪي راڳڻيون به رکون روح کي راضي،
ڪي شيام جي شعرن جا غزل پڻ ٻڌي اچون.

هر ماڻهو اَمن نہ چاهي ٿو، هر ماڻهو آ جنگہ خور هِتي،
ڪو آهي ٻيِر نہ پيغمبر، هر ماڻهو آهي چور هِتي.
هرڪوُڙ جو وکر وِڪامي ٿو، سچ سوُدو نہ ڪنهنکي سِيبائي،
سچ جو نہ هلي واپار مگر، هر چور مٿان آ مور هِتي.
جو عقل جو اَنڌو هوندو آ، سو محنت جو مُلهہ ڪيِئن ڪٿي،
هر وَقت وَهي ٿو ڏاند بڻيِ، سو گهاڻي ۾ آ ڍور هِتي.
هر ماڻهو زهر اوڳاڙي ٿو، هر ڪنهن جي نسُن ۾ زهر ڀريل،
ڪو نانگ بڻيِ ٿو ڏنگ هڻي، ڪو سمجهو آهي نور هِتي.
ڪو وَقت وَرائي ڏسندو آ، ڪو نوُسيِندو آ ماضيِءَ کي،
ڪو عيش ڪري ٿو دُنيا جا، ڪِن روٽيِءَ جو آ پور هِتي.
هيِ مند ساوڻ جيِ مست فضا، ٿا ڪکر بہِ ڪارا مست لڳن،
ٿيِ ڪِنوِڻ کڄي بادل گرجن، ٿو مِينهُن پوي گهنگهور هِتي.
ٿو موٽ وِڪامي مفلِس لئہ، پر جيِوَن جنگہ نہ هاري ٿيِ،
هيِ دُنيا ڪين اَمن جي لئہ، جو جنگہ ڪري سو زور هِتي.

سيراب ڪري درد وجِي پهتو جِگر ۾،
ڪوئي وِلوڙ وَهندو رهي، منهنجي فِڪر ۾.
آ قتل ڪيو عشق جو، ڪنهن تيز نظر سان،
غوراب محبت جو ٻُڏو، غم جي بحر ۾.
مان چِتر ڪڍِي تنهنجو خيالن ۾ جِيان پيو،
پيو پيار وَنڊيان اُن سان، سدا پنهنجي اَندر ۾.
ڇا توکي خبر آهي پِرين منهنجي وَفا جِي،
ماتم ٿو ڪريان محب سدا، تنهنجي هجر ۾.
يارن جِي بزم ۾ سدا، تنهنجو ذِڪر آ،
ان دم ٿو مِٺا يار رهان، غم جي اَثر ۾.
ٿو عرض ڪريان محب تون هِڪ وار هلِي آ،
سنگ تنهنجو سدا چاهِيان، حياتيءَ جي سفر ۾.
هر وَقت خيالن ۾ آرزو آ اوهانجي،
ڏِس نيِنهن سدا روئندو رهي، راتِ سحر ۾.
ڪوئل جِي مِٺي ڪوڪ ۾ اِظهار اوهانجو،
مان ٻول مِٺا تنهنجا ٻُڌان، دِل جي ڊگر ۾.

عشق پنهنجو ويو ختم ٿي، داستان رهجي ويو،
درد ڪو دل ۾ اسانجي، نوجوان رهجي ويو.
ڪيترو دلڪش وقت هو، مست جوڀن هو مِٺو،
هان ! سفر ساٿي هليا ويا، ڪاروان رهجي ويو.
اڄ بہ ٻن جي ياد جو، دِيپڪ جلي ٿو دل اندر،
دل ۾ آهي دلرُبا سو، مهربان رهجي ويو.
ڪيترو روشن اسان لئہ، پئي ٻڙيو پئي آفتاب،
هاڻ بس ڪارو ڪلوڙو، آسمان رهجي ويو.
ڪجهہ مزو ناهي جيئڻ جو، بار ٿي آهي حيات،
جڏ مُنزل سارو اسان لئہ، هي جهان رهجي ويو.
اڄ بہ تصور ۾ رهي ٿو، روپُ اُنجو سانورو،
دل جي ماڙيءَ ۾ اُنهيءَ جو، ڪو مڪان رهجي ويو.
سار ۾ اُنجي وڃي ٿي، زندگي گذري ائين،
مڪر آ 'پياسي' لئہ ڪوئي، رازدان رهجي ويو،
مُدتون گذريون اڃان پڻ، ڪين ٿو وسري پرين.
دل جي صحرا ۾ اُنهيءَ جو، ڪو نشان رهجي ويو.

ڪڏهن مِلڻ جا ڏِينهن بہ اِيندا، موليٰ مُحِب مِلائِيندو،
دل جي صحرا تي ڪو بادل، نچندو مينهن وسائيندو.
ڪيڏو دلبر دور رهين پل، اِيندين موتي اوس مِنا،
آگ عشق جي آهي نرالي، عشق بہ ڪو رنگ لائيندو.
دل مان دل کي تاهه ملي ٿو، سرهو جڻ ساوڻ جو مينهن،
ان مند ۾ پڻ محب منو ڪو، پيار ۾ پاڪي پائيندو.
درد جو دونهون جنهن دل ۾، آٽِيندو طوفان اُهو،
ان آنڌي طوفان ۾ عاشق، دل جو ديپ جلائيندو.
سدا خِزان ڪا رهٽي ناهي، اَچٽي مؤسم آهه بهار،
آشائن جي باغ ۾ سرها، ڳاڙها ڦول ڪِلائِيندو.
ڪوئي ٻيجل ٻيهر بہ اِيندو، ڳائيندو جو گيت هزار،
سُر سان مِنڙيون ماڪيءَ جهڙيون، وايون پڻ ورجائيندو.
عشق سمهڻ جي ڪڏهين نہ سوچي سگهندو آهه خوابن ۾،
’پياسي‘ خود جي سوز سنل کي، ڇيڙي جڳُ جهومائيندو.

ڪنهن جو حسين روپ، اکين سان چمي ڏسون،
چڻ آسماني حور، ڏسيو پيا ڏسي ڏسون.
ڪنهن ڪنهن جي ادا ڪيترو دل کي لڀائي ٿي،
خوابن ۾ ڏنل ڪائي پري، شل لهي ڏسون.
دل ۾ وسائي پيار جي، ديوي ٿا پوڄيون،
تنهنجي ثنا ۾ گيت غزل ڪو چئي ڏسون.
ڪافر ٿي جيئڻ جي بہ سزا، خوب سَٺيسين،
ڪوئي خدا جو نالو، جگر سان جپي ڏسون.
آڻيون ڪو اِنقلاب، لکي سِتم حقيقي،
ڪي گيِت غريبن جي حقن جا لکي ڏسون.
مظلوم رهن ڳهندا، حياتيءَ جي سفر ۾،
ڪي پل ئي خوشين جا بہ اُنهن لئہ اُڇي ڏسون.
هر ڪنهن جو خدا خير ڪري، مِنٿ سڀ ڀرون،
قادر کان دعائون بہ خلق لئہ ڀري ڏسون.
چيري بہ ڇڏيون ظلم جي ساري وجود کي،
هر ڏاڍ ستم ساڻ اَچو، سڀ وڙهي ڏسون.

وهڪ ويچارجي ڪيڏي، تِڪي تازي تواني آ،
نئي ويچار جي رَتَ ۾، ڏسو آئي رواني آ.
اڇو ماضيءَ جي مردن کي، قبر ۾ پاڻ دفنايون.
وقت هن سانَ هلون گڏجي، ڏسو تنهن ۾ جواني آ،
اڇو سوچيون اهڙي آدميءَ جي سڀ اعمالن تي.
اهڙي آدميءَ ۾ جانور جي ڪارستاني آ،
حيا عورت جو گهٽو هو پڙهيو هو ڪٿ ڪتابن ۾.
اهڙي نار جي ڪوري ۽ ڪوڙي هر زباني آ،
ظلم اڄ جي حوالي ۾، لڏي تو لال پينگهي ۾.
انهيءَ جو ڏينهن عيدن جيان، ۽ راتيون رُتِ سهاني آ،
گرم بازار رشوت جي، منسٽر چور چونڪن جا.
سياست اڄ لڳي سوئرن، حرامين جي ڪا ناني آ،
سبق ڪوئي محبت جو، سکون ٻئي کي به سيکاريون.
اسان جي روح لئہ 'پياسي' محبت پاسباني آ،
ڏسان ٿو اکين سان جيڪي، ٿين ٿا سي غزل منهنجا.
غلط ڪا شعر ۾ پنهنجي، نہ ٿيندي ڪا بياني آ،
سچائي روح ۾ منهنجي، سچو سچ هر غزل منهنجو،
اسان جو هر سخن باغي، نہ تنهن ۾ راز داني آ.

دلڪش آ ڪيڏو، توتي منٺي حسن اَچي ويو،
پياسيءَ لئِہ پيار جو آ پرين، ميلو مچي ويو.
سرمائيِ لڳي ڪيڏيِ ٿيِ، موسم جيِ رنگينيِ،
گلشن ڪوئيِ عشق جو، مستيءَ ۾ سجيِ ويو.
ڪيڏو نہ نشو نيِنهن جو، اَکين ۾ سمايو،
جڻ ڪام جو آ تير، جگر دِل ۾ کُپيِ ويو.
هر وَقت خيالن جا هِندورا ٿيِ لُڏن ٿا،
ڪو اُڏن ڪٽولو ٿيِ هوائن ۾ اُڏيِ وِيو.
تصوَر ۾ حسين تنهنجي مِٺيِ مهڪ اَچي ٿيِ،
بادل ڪوئيِ سُرهاڻ جو، ناسُن ۾ گهُسيِ ويو.
هيِرون ۽ هوائون بہ ڏِين، ٿنهنجا نِياپا،
ڪو ڪانگہ اَچيِ تنهنجا مِٺا ٻول لنوين ويو.
ڪيڏو ٿو دِل جو صحرا، سبز باغ جِيان لڳي،
مستيءَ ۾ اَچيِ ڪوئي بدل، تنهن تي وَسي ويو.
هي پيار ”پياسيِ“ جو سدا، شادِ تون رکجانءِ،
ڪو پتنگہ شمع کي بہ اَچي ڪن ۾ چئي ويو.

غزل ڪو اهڙو لِکون جو چنڊ جيان جرڪي پيو،
جو پڙهي دلدار سِنڌي، پل تہ سو مُرڪي پيو.
مفلسن جي هر مصيبت جو هجي اُنہ ذڪر،
اِنقلابي ڪوئي اِنسان، پل پڙهي پڙڪي پيو.
حق-پرستيءَ جو هجي، اُنہ سچوئي داستان،
جڻ تہ بادل ڪوئي بارش، گوڙ سان برسي پيو.
سڀ ملي مزدور دنيا ۾، بغاوت تي گهمن،
جگر هر مظلوم جو پڻ، شير جيان گرجي پيو.
پونجيوادين جو هراسان، تي وجي ماحول پڻ،
مارڪس جو سپنو ٻيهر، مغز ۾ ترجي پيو.
رهنما هر هڪ مُلڪ جو، پڻ هجي مزدور سو،
شاعري لِکندڙ هجي، بس شعر ۾ لرزي پيو.
سڀ تِبن ساڪار سپنا، اَمن جا هر مُلڪ ۾،
پائيچاري سان جگر پڻ، سمنڊ جيان پرجي پيو.
زندگي ماڻي بهارون، اَمن سان سينگار جي؛
بس خدا جي خلق کي، هِڪ پيارئي گهرجي پيو.

لڳي تو اُڃ آ اَزلي، گهڙا دِل جا نٿا ڀرجن،
رُنا جي روح جا راڻا، اَڃا تائِين نٿا پرچن.
اَسانجي عشق جا ٻيڙا، ڀنور ۾ جڻ ته اَٽڪِي پيا،
الاهي ڪهڙي ڪارڻ وسِ، ساگر مان نٿا تَرِجن.
مِليوسِين پيار ۾ڻ ڪنهنجو، اَکين جي گر ڪنُورِين ماں،
عِشق وارا اَڃا تائِين، اِئين ئي پِڻ نٿا ڪرجن.
زماني جون سهي گهورون، پيا دِل ۾ زخم ڪيڏا،
زخم ناسُور ٿا بيحد، ڇُٽڻ جي لئهِ نٿا سُرجن.
لڳي ويو روڳ موسم کي، لڳي وَئي آهه سانوَڻ کي،
هي بادل پِڻ وَسڻ وارا، اَلائي ڇو نٿا برسن.
نِپايون نينهن جو ناتو، سدائِين پيار وارن سان،
اَسانکي باوَفا دِلبر، ڪپَنِ ٻيا ڪي نٿا گهُرِجن.
اَڃان تائِين ڏِسان راهون، پنهنجي رُٺل راڻي جون،
ڏِسي ٻئي حسن واري کي، سُتل جذبا نٿا ڇڙجن.

محبوب محبت جو حرف ڪو تہ لِکيِ ڏِس،
هيِ پيار جو اَمرت آ ذرا، تون بہ چکي ڏِس.
ڪيڏو نہ اُتي عشق تو، اُمڙي بہ اَکين جو،
هيءَ راهہ ڪندڻ جيِ آ ذرا، تون بہ هليِ ڏِس.
کهِڙو حياتِ جو ڪو پروسو ڪرِيون پرِيِن،
او دِل نشيِن وارا، اَسان ساڻ کِليِ ڏِس.
ڪيڏا نہ لِکيا توڏي خطن ۾ مون ڏوراپا،
ڪنهن خط جيِ ڏئي موت، وَنيِ ڪائي خوشيِ ڏِس.
راهون مون ڏِنيون تنهنجون، اُڏايان پيئيِ ڪياتا،
اَچ قرب پياسي، سان ڪري، حال وَندي ڏِس.
دردن جون ڪڙيون روح جي محفِل ۾ وَڃن ٿيون،
ڪوئيِ ڪِتاب شيام جي غزلن جو پڙهيِ ڏِس.
تصور ۾ سدا روپ تو، ڏِلبر جو رهي تو،
اَچ منهنجي اَکين جي ئي، چپرن ۾ تون لِکيِ ڏِس.

تو ساڻ دِل لڳِي ڪري، اربع خطا ڪيم،
ناحق اوهانجي حسن تي، خودِ کي فِدا ڪيم.
دِيدار جي نظر سان، چاهيم اوهان کان اُلفت،
حاصل نہ ڪُجھ ڪيوسِين، خودِ کي خفا ڪيم.
چاهيان مِلڻ اوهان سان، حسرت لڳي آ دل ۾،
دل ۾ اوهان سان دلبر، هر دم وفا ڪيَم.
اَکِ مرم جيِ آ ماريل، اَکين کي ڏوهہ کهڙو،
آسون مِلڻ جون پالي، حاصل بہ ڇا ڪيم.
هر روز مان جِيئان تو، راهون اوهانجون ڏِسندي،
واعدو نہ ڪو وَفا جو، حاصِل گِلا ڪيم.
آهي اَزل کان اَهڙيِ، فِطرت تيِ اوهانجي،
هاري مان هِرڪہ توتي، خودِ سان خطا ڪيم.
تصور ۾ روپ تنهنجو، ڏينهن راتِ تنهنجا سپنا،
اَفسوس وَقت پنهنجو، ”پياسي“، زيان ڪيم.

دنيا جي واءُ سهاءُ کي، توري تکي ڏِسون،
اَمِرت يا زهر آهي، اَچو سو چکي ڏِسون.
ماڻهوءَ جي ماڻهپي آ ڪِتي، حد وَجي ڪئي،
سرحد سندنِ جي سوچ جيِ، ڪائيِ ليي ڏِسون.
ڪِٿ ڪِٿ ظلم جيِ باهہ، وَسي ٿيِ جهان ۾،
اَچ پاڻ سندسِ قهر جيِ سُڌِ ٻُڌِ لهيِ ڏِسون.
کهڙي خطي ۾ ٻُڌُنِ ڪان، ڪهلوُر پيا ٿِين،
سِياست جو رنبُ راڙو، جهان جو ٻُڌيِ ڏِسون.
ائٽم جيِ آگہ ڪيتِرو، وِسائِڻ بہ چاهي پيو،
بڪ بڪ اَمن جي آڙ ۾، تن جيِ سُٽيِ ڏِسون.
ڪيڏو ڏڪائي ڏيهہ کي، پِڻ سرمائيدار ٿو،
غربت جي گرم سرد، بہ روئيِ رُکيِ ڏِسون.
روڳن جيِ پوکہ ڪيئَن نہ ڪري، وِگيان آ رهيو،
سائينس جي دئت ساڻ اَچو، سڀ وِڙهيِ ڏِسون.

نہ تارون ڇيڙ ڪي دِل جون، اسانجو جيءُ جهُرِيل آهي،
زماني جو سِتم سهندي، درد کان دِل ڀريل آهي.
سڄي ساري حياتي هيءَ، اَگرچي ڦٽڪندي گذري،
خوشيءَ جهڙي خلش کان روح جي، راحت ڦريل آهي.
جواني اِنقلابين جيان جِئي پڻ مون ڏِٺي هِند ۾،
سماجي سوچ جي رسمن کان، هر رڳ رڳ سڙيل آهي.
ڪري بهتر ڀلائي مون، بُرائيءَ کي گلي لاتو،
اَسانجي سوچ جي صورت، سچائيءَ ڏي وَريل آهي.
لڳن ٿا خون جا رِشتا، بہ پاڳل ڪنهن ڪُتي وانگُر،
ڏِسي تن جي ضلالت کي، رُني دِل پڻ ڏريل آهي.
محبت گر ڪئيسين هِتِ، نِگاهن ۾ ڀري جادوُ،
نفس جي اِن حرارت کان، اَسانجي دِلُ ڪريل آهي.
وطن لئہ ساهہُ آ سِڪندو، ڏِسڻ چاهي سدائين دِل،
سِنڌوءَ لئِہ پيار جو جذبو، اَڪين ۾ ڏِس تريل آهي.
سياست هي ڏِسي ڪوڙهي، ۽ روڳين جا ٻُڏي رينگٽ،
اسانجي روح ۾ سارو، اِنهيءَ لئِہ وِش ڀريل آهي.
وقت ڪيڏو زلالت جو، نچائي ناچ ڀيو گاندو،
اَسان ۾ وقت لئِہ نفرت، سڄو ٻميٽ ٻريل آهي.
جيئڻ جي چاهہ اَڄ ”پياسي“، ٻُٽي ٿي موت جون هِچڪيون،
اَسانجو لوڀ لالچ تان، بہ آهو سڀ ڀليل آهي.

ڪا چوٽ عِشق جي بہ اَجان آ لڳي ڪِٿي،
ڪنهن حسن پريءِ اَڪ بہ اَجا آ ٻِڳي ڪِٿي.
پنهنجو نہ اَجا درد سان آ واسطو پيو،
ڪنهن منهنجي پلا دِل بہ اَجا آ ٺڳي ڪٿي.
نيڻن مان پري مڌ جي وَٺي ڪنهن نہ پِياري،
ڪنهن ساڻ اجان اهڙي ڪئي مئہ ڪشي ڪِٿي.
آهي تلاش اَڄ بہ اَسانکي پيار جي،
پر لاٽ اهڙي حسن ۾ آهي جڳي ڪِٿي.
کهڙي بہ بزم ۾ پيو وَڻان داد غزل جو،
تخليق اهڙي مون بہ اجان آ لِکي ڪِٿي.
ڪو شعر پڙهي حسن جي پيو هاڪ ڪريان مان،
اهڙي تہ اجان ڪا بہ حسِينا ڏِٺي ڪِٿي.
ڪو غزل پڙهي شيام جو مسرُور ٿِيان ٿو،
ٻئي ڪنهن جي شعر مان بہ مِلي چاشني ڪِٿي.
سُهڻو شفاف چِهرو هُجي چنڊ جي مِثل،
اهڙي نہ ڪا وينگس آ مِلي چاندِني ڪِٿي.

ڏِسي بيهودگيونِ جڳہ جون، لِڪان وينو لِڪان وينو،
ڪٽِي وِش ساريِ دنيا جو، چڪان وينو چڪان وينو.
سِتم جو زور آ اهِڙو، ٻُڌڻ سان هِنياءُ ٿو ڦاٽي،
رهي مجبُور ۽ بيوسِ، ڏُکان وينو ڏُکان وينو.
مِنسٽر چور ۽ اُچڪا، پيئَن ٿا رتُ غريبن جو،
ڏِسي ڪرتوُت سڀ تِن جا، چِتيان وينو چِتيان وينو.
نہ ڪوئيِ حال محرم آ، نہ همدم ڪوئيِ آ ساٿيِ،
رهيِ رنجور ۽ ڏِکٽو ڏِسان وينو ڏِسان وينو.
وَٺن رِشوت ڪِروڙن ۾، تڏهن بہ معتبر سڏجن،
ڏِسيِ ڪاريگريِ تن جي، کِلان وينو کِلان وينو.
اَچي ٿيِ يادِ سِنڌڙيِءَ جيِ، نِمن ٿا نيڻ پيڙا کان،
درد جي چوهہ ۾ ڦٿِڪي، لُڇان وينو لُڇان وينو.
رکيِ ٿم ڪوُڙ کان دوري، سچائيِءَ سان وَفاداري،
سچائيِءَ جو سبق گرچي، پڙهان وينو پڙهان وينو.
مِليو ڇاهي سچائيِءَ مان، صِرف فاڪاڪشيِ غُربت،
”پياسي“، زهِر جا آنسون، پيئان وينو پيئان وينو.

باهہ کان گهٽ ڪين آهي، لهس پڻ ڪا پيار جي،
بيوفائيءِ روح سازي تي چڙهي جڻ يار جي.
ڪيترا گلزار دِل ۾، پڻ نِڙن تا عشق جا،
پڻ وفا جي بونءِ سرهي، تي وڻي گلزار جي.
ڇاجا رِشتا ڇاجا ناتا، سڀ جا سڀ وِسريو وڃن،
سُڌ نہ ڪائي پڻ رهي تيءِ، هِن سچي سنسار جي.
راتِ ڏينهن ڏِس خواب هِڪڙو، اَکين ۾ وسندو رهي،
بس ڏِسان صورت ڏِسان، صرف پيو دِلدار جي.
مِلڻ کان پوءِ قبُول دِل ۾، ڪيترا ڪَرَ تا ڪٽن،
ڪُجهہ ضرورت ڪين رهنديءِ، آهي ڪا گهر ٻار جي.
مست بيپرواهہ هردم، ڪيترو دِل تي رهي،
ڪا گِلا شِڪوا نہ رهنديءِ، جڳت جي آزار جي.
موهہ وَسِ ماڻهو رهي تو، پيار جي سرحد اَندر،
دِل لڳي لائي گلي سان، تو گُهمي غمخوار جي.

زندگي پرِ مون ڪئي آ، اِنتظاري اِنتظاري،
تو ڏِني مونکي سدائين بيقراري بيقراري.
آ مِلي ورثي ۾ مونکي هيءَ وِراست عشق جي،
ڪيئن ﭘُڏايان چو مِلي آ، آهه زاري آهه زاري.
درد کي ڪنهن حد اَندر، آهي سهڻ جو حوصلو،
مون صِرف توکان گهُري هُئي قربداري قربداري.
ڏي اَچي ڪو دِل کي آٿت، ڏي خوشيءَ جي ٻيڪ ڪا،
آ اوهان کان گهُرج مونکي، غمگساري غمگساري.
بي وفائيءَ جو نہ هرگز مون ڇيو ڪنهن لئہ سُخن،
راهہ مون چاهي هلڻ پئي، پيار واري پيار واري.
بيوَفا! تُنهنجيءَ جفا جا، مون ﭘُڏا ڪيئي قصا،
ڳالهہ پئي جا خاص ڪن ۾، درد واري درد واري.
پنڪندي گذري حياتي، ڇا اِهو چاهين ٿي تون،
ڇا نصيبن ۾ آ صحرا، صرف واري صِرف واري؟

خاموش رهيِ ڪڇ نہ چئي، جڳہ جو سفر ڪرِ،
مهمان سمجهيِ خود کي پيو، خود جو گذر ڪر.
هيءَ جوڙ آ قدِرت جيِ، صرف ڏِسندو رهڻ لئِہ،
وِدوان وياڪت توکان وڏا، تِن ڏي نظر ڪر.
ڇا لئِہ ڇِڪين خود جي رڳن کي پيو اجايو،
خوش خود کي رکڻ جو بہ سدائين پيو فِڪِر ڪر.
پل پيار محبت ۾ اَگر درد ڪڇ مِلي،
دردن کي سهڻ جو نہ ڪڏهن ڪنهن سان ذِڪر ڪر.
ڪنهن مان بہ وَفا جيِ آ رکڻ آس اَجائي،
هرڪو آ بيوَفا پيو فولاد جگِر ڪر.
جِئن وقت رکي راضيِ سدا رهِج اُنهيِءَ سان
مالِڪ جي پروسي ۾ رهي صِرف صبر ڪر
سوچي اَجايو ڇا لئِہ پيو، خود کي ستائين
چئُہ پنهنجي خدا کي او خدا، مون تي مهر ڪر

مان يادِ ڪريان توکي، سدائين تو جانيمن،
ڏِس عشق جي آتِش ۾، آ وگهريِ پيو بدن.
او اَڄ حسين اَڄُ تون، ٻه تي پير ڪي پري،
مُنهنجيِ سَري ٻه ڪونه تيِ، تڙقي سدائين من.
پورِيان اَڪيون تہ خواب اَچن، تنهنجي روپ جا،
شايد خوشيءِ ۾ ناچ وِجهيِ اَنگہ پيا لڇن.
ڏِس منهنجو عشق تئي نہ قتل، تنهنجي چاهہ ۾،
جيڪو سجايو مون آ پرين، خوش نمان چمن.
ماضيءِ جون ڪيئي چِٽنگون، اُتيون منهنجي روح ۾،
تو يادِ اچي اَڄ ٻہ سِنڌو، پنهنجو هو وطن.
هر شعر لِکيِ پورو ڪريان، ڪوئيِ تو غزل،
نازڪ لڳي تو گلن مِثل، شاعريءِ جو فن.
اڄ ٻہ لڳي تو اجنبيِ آهيون جهان ۾،
محصوص ڪريان خود کي، دِل ۾ جلاوَطن.
مان روح سان چاهِيان تو، خدا جنگہ نہ گهرجي،
چاهِيان تو سدا پياسي هجي پيار، ٻيو امن.

ڪرِ قرب ڪا قربدارن سان مِلڻ جي ڳالھ ڪرِ،
رنج ڇو ايڏو ڪرِين پئي، ڪا کِلڻ جي ڳالھ ڪر.
پيار ۾ رسبو بہ آهي ها رسو پر ريتِ سان،
عشق جي رازن جي ٻولي، ڪا سلڻ جي ڳالھ ڪر.
غم جُدائيِءَ جو نہ ڪيڏو، تو ستائي سوچ ڪي،
درد ۾ نا دِل جلائي سان، دِل جلڻ جي ڳالھ ڪرِ.
ڪيتِرو سرها ٿيون ٿا، گر مِلون ڪنهن وقت پڻ،
ڪرِ نہ ڪُوڙيِ ڪا بہ وائي، سچ سِکڻ جي ڳالھ ڪر.
ٻول ڪي ٻهڳڻ ٻُڌڻ لئِہ، تو اَچان تو درِ پرِين،
روح ۾ راحت ڪا ٻرجي، ڪر اَچڻ جي ڳالھ ڪر.
آزمائي ڏِس اَسان ڪي، ڪيئَن نہ آهِيون باوَفا،
پيار ۾ ڪاتيِءَ جي اَڳيان، ڀل ڪُسڻ جي ڳالھ ڪرِ.
ڇا گِلا شِڪوا ڪرڻ لئِہ، تو ۽ مون قربت ڪئي،
مون سان دُوريِءَ جي نہ دِلبر، ڪا رکڻ جي ڳالھ ڪر.

پيٽ جي بک جِسم جي بک ۾ تو پنڪي آدمي،
جِپَ ڪڍي هردم ڪُتي وانگر تو، سهڪي آدمي.
لوڀ جو لومڙ سندس، هردم ٻڪي تو روح ۾،
ڪيچ اَجايو ڪيچ سجايو، جڻ تو ٻهڪي آدمي.
دوستن ۾ پيو سدا، ڊاڙون لباڙون پڻ هٽي،
سرخروُ خود کي ڪري، هر هنڌ تو ٺهڪي آدمي.
مُڇُن کي پالِش ڪري، ڪارا ڪري گيسوُ سدا،
مور سمجهي خود کي هردم، ات تو مهڪي آدمي.
مذهب جي ڪوئي خلافت، گر سندس جي ڪو ڪري،
خون جي وَحشت کان خود ئي، خود تو ٺهڪي آدمي.
ڳل نہ ڪوئي واڪ ڪنهنجو، گر سچو ڪنهن هنڌ ٿئي،
پوءِ ڏِسو سو ڪم عقل، ڪيڏو تو ٻهڪي آدمي.
مُفت جي مجلس ڪِٿي، ڏِسندو تہ ويندو خود ڪهي،
ڪيئَن نہ سٽيي مال تي، هردم تو لڙڪي آدمي.
مندر جي مورِت اَڳيان، تو ڪنڌ نِمائي نياز سان،
تو ڪري هر پاپُ دِل سان، صبح تڙڪي آدمي.

هٿ لڳڻ سان يار تنهنجي شاڪ بِجليءَ جا لڳن،
جڻ جوانيءَ جا ڪي جذبا، روح ۾ جاڳيو پون.
ڇا ته تنهنجي حسن جي، جادوگري آ دِلفريب،
جڻ ته ڪيئي مئڪدي جا، جام ٿا ڇُلڪيو ڇُلن.
تو لڳي هيءَ زِندگي، مڪمل نه آهي تو بِنا،
تون ته اَزلي پياس منهنجي، جڻ ته آ پياسو بدن.
دِل ٿي چاهي يار توکي، اَکين ۾ اوتي ڇڏيان،
تنهنجي مورت موهڻيءَ کي، مون ڏِسي مرڪيو ٻين.
منهنجي هرهِڪ راتِ کي ميهندي لڳائين پيار جي،
خواب ٿا ڇِرڪن خوشيءَ ۾، جڻ ته پيا نچيو نچن.
ڪيتريون صدِيون گذاريون تو مِلي مونسان پرين،
مهڪ پنهنجي پيار جي، واسي فضا ٿي گلبدن.
هر جنم ۾ يار تنهنجي، پيار کي پايان سدا،
پيو لِکان توتي غزل، ۽ سون ورڻو هر سخن.
اَمر ''پياسيءَ''، جي عشق کي، آحسن تنهنجي ڪيو،
مهربانيون لک اَوهانجون، تون رَتي ۾ مان مدن.

ساري جڳ ۾ هر هڪ ماڻهو، پٽر سان ٿو پيار ڪري
مڪي مديني ڪاشيءَ جي، پٽرنِ جو پرچار ڪري
پٽر جا ڀڳوانَ ٿِيَنِ ٿا، پٽر سَجي ٿو مندرن ۾
پٽرنِ تي ٿا ٻَليون چڙهائين، پٽرن جو سِينگار ڪري
پريُوُ پائڻ جي لئه ڪيڏا، ڍونگي ڍونگ رچائن ٿا
من کي اُجلو رکن نه ڪڏهن، ميرو هر وهنوار ڪري
بت شڪن ڪي سڏائي خود کي، خونَ جون هوليون کيلن ٿا
رت جو ريج ڏئي ڌرتيءَ کي، ڌرتيءَ کي بيمار ڪري
جنم جات کان ماڻهو وحشي، اَڄُ به لڳي ٿو دئت سمان
دُشمن جي هيءَ سارِي دنيا، خود لئه پيو آزار ڪري
تازو هِن صديءَ جي جنگه جو، ٻُڌو ٻُڌايان سارو سچ
ٽي ڪروڙ هئا ماڻهو مري ويا، مٿان ٻيو ائٽم وار ڪري
چيمبر گئس ۾ ڪيڏا يهوديِ، اَسي لکن جو عدد مُئا
جيئرا جلي ويا باهِ بنيءَ ۾، مَذهب جي آزار ڪري
وڙهي مَرن ٿا ڪيڏا قبيلا، اَفريڪا جي اُپکنڊ ۾
ڏه لک ماڻهو مري ويا اُتِ، اوگيندا جي مار ڪري
ماڻهن پنهنجي ابهم ٻچن کي، ٻُکَ کان لقمو ڪري ڇڏيو
هاءِ هي سُڏريل سومالِيائي، وحشين جيان وهنوار ڪري
اَڇو نئون ڪو ڌرم ٺاهيون، اِنسانيَتَ جو ڏئي سنديش
ماڻهوءَ سان پيو ماڻهو مرڪي، هڪ ٻئي سان پيار ڪري.

مِلي وچ محب تون مونسان، اَجان ڏِس راتِ آ باقي،
اَسانجي اِنتظاريءَ ۾، پرين جذبات آ باقي.
نٽيون گذرن وِڇوڙي جون، گهڙيون جي اَڄ بہ تڙڦن ٿيون،
اَسانجي روح ۾ مِنٿڙيِ، اَجان نغماتِ آ باقي.
هو مستيءَ جو سچو عالَم، گذاريو گڏ اَسان جنهن ۾،
اها سُرهاڻ ساوڻ جي، اَجا برساتِ آ باقي.
هي چانڊوڪيون سدا چمڪي، اَکين ۾ جوتِ اوتين ٿيون،
هي باکون عشق جون تِنِ ۾، اَجا مذمات آ باقي.
سُکي تو ساهہُ هِتِ تو لئِہ، اَچي ڏِسُ قرب جون آهون،
اُتن تا وِلوَلا دِل ۾، اَجان صدمات آ باقي.
لڳي ٿي تَپَتِ کا اَزلي، عشق کي ڏِس جلائي ٿي،
اَسانجي جِسم ۾ ٻرندڙ، اَجا آلات آ باقي.
نہ ٽُٽندي آس ''پياسي''، جي، جلن اُڌما تا آتشِ ۾،
اَهان ۾ ڪُجهہ وَفائيءَ جي، لڳي حالاتِ آ باقي.

هاءِ اَياڳو ماڻهو وحشي، وحشين جيان وهنوار ڪري
آڙَ وني تو دين ڌرم جي، ڌڙُ سِسيءِ ڪان ڌار ڪري
اَنِ لکن اِنسانن جو، ڪاڙيِ جنگ ۾ خون تيو
ڏِسو ايراني عربُ اَجان پڻ، هڪ ٻئي تي تو وار ڪري
اَجان مرن پيا اَفغانيِ پڻ، هِڪَ ٻئي جو ماسُ چِنَنِ
نَوَ لک ماڻهو ماري ڇڏيا ٿنِ، سِسيون ڌر ڪان ڌار ڪري
قِصو ٻڌو يوگوسلاوِيا جو، لکين مري ويا ماڻهو اُتِ
ننگو ڏِنوسين ناچُ مذهب جو، ماڻهن کي لاچار ڪري
اجان ٻه مرندا مري پيا کپندا، هي مهذب ماڻهو اڄُ جا
ائٽم چيرِيندو آدم کي، آدمَ جو سنگسار ڪري
آدم ناهي ائٽم بم تو، ماڻهن کي خود مارڻ لئه
لاشن جا اَنبار لڳائي، ماڻهن کي مسمار ڪري
ڏه لکَ ماڻهو ڪمبوديا ۾، پولپوٽ هٿا ماري ڇڏيا
هڪ ئي مُلڪ جا ماڻهو ماري، ملڪ ڇڏيئي بيمار ڪري
هاڻِ ڌماڪو اَئٽم بمَ جو، پارتَ پاڪ ڪيو آهي
مرندا ماڻهو هڪ ئي وطن جا، خود تي اَتياچارَ ڪري
ڪاٽي ڇڏيو سڀ ڌرم جهانَ جا، جن آ پيِتو لهو سدا
ڏسو تي وحشي وڙهي تو مذهب، آندا ٻُڪيون ڌار ڪري.